

M

M	abr. (soluție) molară.
M (m)	1. simbol pentru metru; 2. abr. pentru molalitate.
mA	simbol pentru miliamper.
Mc.BURNEY (PUNCTUL)	sin. punct apendicular, punct sensibil la palpare, în apendicită, situat la mijlocul liniei care unește ombilicul cu creasta iliacă anterosuperioară dreaptă.
MACAW	sin. <i>Macao</i> – nume comun pentru multe specii de papagali din America Centrală și de Sud, din genul <i>Ara</i> și alte genuri înrudite; indivizii sunt strălucitor colorați, au coada lungă, un cioc întors și o zonă golașe în jurul ochilor.
MACERAȚIE	1. tumefiere, urmată de ramoliment, a unei plăgi și a țesuturilor care o înconjoară, atunci când pansamentul care le acoperă este prea ermetic și nu este schimbat la timp; 2. în anatomie, procedeul prin care se lasă un fragment de țesut să stea mai mult timp într-un lichid adecvat, pentru disocierea diverselor elemente anatomice; 3. (lat. <i>maceratio</i> – <i>scoaterea prin înmuiere de suc dintr-o plantă</i>) în farmacie, procedeul ce constă din a lăsa la rece un corp solid, într-un lichid, pentru separarea elementelor solubile; 4. descompunerea țesuturilor fătului mort în uter.
MACIAT	(lat. <i>macies</i> - <i>slăbire</i>) sin. emaciat, slăbit.
Mc.LAGEN (TESTUL)	probă funcțională hepatică pentru depistarea unei disproteinemii (tulburare întâlnită în hepatită și ciroză); la serul pacientului se adaugă un reactiv ce conține timol și se evaluează flocularea după 30 de minute; prezența unei floculări arată o creștere a gamaglobulinelor și o scădere a albuminelor serice, semn de afectare hepatică.
Mc.MURRAY(TEHNICA)	manoperă pentru diagnosticul clinic al unei leziuni de menisc al genunchiului; palparea interliniei articulare, în timp ce se rotește gamba flectată în afară și înăuntru.
MACRANCANTORICOZA PORCULUI	acantocefaloză produsă de <i>Macranthorhipihus hirudinaceus</i> .
MACRO...	(gr. <i>makros</i> - <i>mare</i>) prefix de origine greacă pentru <i>mare</i> .
MACROBLAST	(gr. <i>makros</i> + <i>blastos</i> - <i>celulă</i>) celulă mare intermediară, în seria eritropoiezei.
MACROCEFALIE	creșterea patologică în volum a capului, hidrocefalia putând fi una din cauze.
MACROCHEILIE	(gr. <i>makros</i> + <i>cheilos</i> - <i>buză</i>) hipertrofia buzelor.
MACROCIT	globul roșu cu diametrul între 8-10 μm și un volum de 100 μl, apariția de macrocite în sângele periferic denotă o tulburare a eritropoiezei (de ex. în anemia pernicioasă), întâlnit în mod normal la nou-născut.
MACROCITARĂ	care se referă la macrocite.
MACROCITOZĂ	prezența macrocitelor în sânge, ceea ce face să apară o deviere la stânga a curbei Price-Jones.
MACRODACTILIE	dezvoltarea exagerată a degetelor față de restul corpului.
MACROELEMENT	elemente minerale prezente în cantități relativ mari în organismele sau țesuturile vii.
MACROERGIC	compus care prin desfacerea legăturilor sale furnizează energie organismului.

MACROFAG	(gr. <i>makros</i> + <i>phagein</i> - a mânca) celulă fixă sau liberă derivată din sistemul reticulohistiocitar (histocit, monocit), element important în mecanismul de apărare al organismului având proprietatea de a îngloba elemente celulare sau diferite particule străine de dimensiuni variabile.
MACROGAMET	(gr. <i>makros</i> + <i>gametes</i> – soț) celulă mare, cu structură caracteristică, reprezentând gametul femel; se dezvoltă printr-un proces de maturare din macrospor (la plantele heterospore).
MACROGAMETOCIT	celulă sexuală femelă mare, care ia naștere din merozoid și care devine apoi macrogamet sau gametul femel.
MACROGLOBULINĂ	componentă a complexului proteinelor serice, cu o greutate moleculară extrem de mare (peste un milion) și cu constanta de sedimentare la ultracentrifugare de peste 15 unități Svedberg, în mod normal în ser, în concentrații foarte mici.
MACROGLOBULINEMIE	prezența de macroglobuline în ser, în cantități supranormale.
MACROGLOSIE	(gr. <i>makros</i> + <i>glossa</i> - limbă) dezvoltarea exagerată a limbii în raport cu restul corpului.
MACROLIDE	1. grupă de antibiotice cu moleculă mare extrase din tulpini de <i>Streptomyces</i> care cuprinde inele lactonice mari, legate între ele prin oze dimetilate. 2. grupă de antibiotice antiparazitare extrase din tulpinile de <i>Streptomyces avermitilis</i> , clasificate în avermectine (abamectine) și milbemicine cu mod de acțiune multifuncțional.
MACROMASTIE	(gr. <i>makros</i> + <i>mastos</i> - mamelă) dezvoltarea exagerată a glandei mamare față de normal la femelele din specia și rasa respectivă.
MACROMELIE	(gr. <i>makros</i> + <i>melos</i> - membru) dezvoltarea exagerată în lungime a membrilor în raport cu restul corpului.
MACRONUCLEU	nucleu mare implicat în procesele vegetative, la ciliate se divide, aparent amitotic; tot la ciliate există și nuclei mai mici care, prin mitoză, dau naștere la pronuclei schimbați în conjugare; fragmentarea materialului nuclear, în special sub acțiunea radiațiilor, poate da naștere la micronuclei în orice organism.
MACRONUTRIENT	element chimic, esențial, în cantități mari pentru creșterea plantelor și animalelor (sodiu, potasiu, azot etc.).
MACROPODIE	(gr. <i>makros</i> + <i>podos</i> - picior) dezvoltarea exagerată a picioarelor în comparație cu restul corpului.
MACROPROLACTINOM	vezi prolactină.
MACROSCOPIC	(gr. <i>makros</i> + <i>skopein</i> – a examina, a privi), care este vizibil cu ochiul liber.
MACROSOMIE	(gr. <i>makros</i> + <i>soma</i> - corp) dezvoltarea exagerată în volum și greutate a corpului la un individ în raport cu indivizii normali din aceeași specie, crescuți în aceleași condiții.
MACROSPOR	celulă spor de dimensiuni mari, haploidă, produsă de plante vasculare heterospore; din macrospor se formează sacul embrionar.
MACROSPORANGIU	sporangiu în care se formează macrosporii; la plantele cu flori este reprezentat de ovul.
MACROSTOMIE	(gr. <i>makros</i> + <i>stoma</i> - gură) dezvoltarea exagerată a gurii față de restul corpului.
MACULARĂ	se referă la pătarea suprafeței pielii.
MACULĂ	(lat. <i>macula</i> - pată) în dermatologie, leziune elementară caracterizată printr-o modificare de culoare a pielii având aspectul de pată roșie de diferite dimensiuni, care dispare la apăsarea cu degetul.
MACULA LUTEA	zonă ovală, de culoare gălbuie, de pe retina optică situată la polul posterior al axului vizual în ochiul unor vertebrate fiind bogată în celule vizuale cu con; partea centrală a petei galbene, ușor scobită, se numește <i>fovea centralis</i> ; <i>macula lutea</i> este locul de pe retină unde se formează imaginile cele mai clare.
MACULOPAPULE	leziuni dermatologice, mici ridicături la suprafața pielii, care după dispariție lasă urme/pete pe suprafața pielii.
MADELUNG (ANOMALIA)	sin. carpocifoază.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MAGENDIE (ORIFICIUL)	orificiu median în acoperișul celui de-al patrulea ventricul, ce face comunicarea cu marea cisternă.
MAGISTRAL	(lat. <i>magister – maestru, medic</i>) se spune despre o preparație medicamentoasă a cărei compoziție este prescrisă de medic, special pentru un anume bolnav, spre deosebire de medicamentele distribuite sub un nume comercial.
MAGMĂ	<ol style="list-style-type: none">1. (gr. <i>magma – terci, pastă vâscoasă</i>) reziduu obținut după exprimarea părții lichide dintr-o anumită substanță,2. material păstos, vâscos rezultat din necroza unor țesuturi sau după un proces purulent local.
MAGNEZIU	bioelement localizat în proporție mare în oase și mușchi. Rol biochimic: este activator al unor enzime, intervine în permeabilitatea celulară, are acțiune sinergică cu calciul în excitabilitatea musculară.
MAGNEZIEMIE	concentrația magneziului din sânge.
MAISONNEUVE (FRACTURA)	fractura colului peroneului asociată cu diastazis tibioperonier inferior și cu fractura de maleolă internă.
MALABSORBȚIE	(lat. <i>malum + absorbeo-ere – a absorbi, a atrage</i>) absorția defectuoasă și insuficientă folosire a grăsimilor, proteinelor, glucidelor și vitaminelor (în special vitamina B ₁₂), datorită unor deficiențe morfofuncționale (insuficiență secretorie enzimatică, alterarea mucoaselor tractului digestiv etc.).
MALACIE	diminuarea sau pierderea consistenței unui țesut sau organ.
MALACOLOGIE	știința care se ocupă cu studiul moluștelor.
MALADIE	barbarism indicând un proces patologic privit în ansamblu, începând cu cauzele posibile, manifestări, evoluție etc., și terminând cu consecințele posibile.
MALADIA ALBASTRĂ	termen general grupând malformațiile cardiovasculare congenitale cianogene, ca urmare a amestecului sângelui venos cu cel arterial.
MALADIA ANZILOR	sin. rău de munte.
MALADIA CIOPLITORILOR DE PIATRĂ	sin. silicoză.
MALADIA EBOLA	febră virală hemoragică produsă de virusul Ebola, vectorii virusului fiind liliacul și diverse rozătoare mici, în Africa; după o perioadă de incubație de 4-16 zile apar febră, artralgie, apoi diaree apoasă și, curând, tuse, precum și un eritem, mai greu observat la africani.
MALADIA CU VIRUS MARBURG	febră hemoragică gravă, descrisă în 1967 în orașul Marburg (Austria) și produsă de virusul căreia i s-a dat același nume, se manifestă prin febră mare, însoțită de diaree apoasă, către a 5-7-a zi apare erupție caracteristică papulară, rapid confluentă, localizată pe trunchi și fața externă a brațelor, examenul sângelui arată trombocitopenie importantă.
MALADIA LEGIONARILOR	sin. pneumonia legionarilor.
MALADIA SOMNULUI	sin. tripanosomiiza africană.
MALADIA AUTOIMUNĂ	afecțiune provocată de leziuni datorate unui proces autoimun spontan, intens și durabil, manifestat în organism; diagnosticul se bazează pe decelarea de autoanticorpi și prezența de limfocite sensibilizate.
MALANDRĂ	crevasă eczematoasă, localizată la nivelul unghiurilor de flexiune antebrațului-carpometacarpian la animalele mari.
MALARIE	sin. paludism; boală infecțioasă; provocată de tântarul anofel, care prin înțeparea pielii inoculează microbul; se manifestă prin friguri puternice, intermitente.
MALATION	sin. <i>Carbofos, Malatox</i> – ester al acidului ditiofosforic, utilizat ca insecticid și acaricid, cu spectru mare de acțiune și toxicitate redusă pentru mamifere.
MALEINĂ	(lat. <i>malleus - morvă</i>) extract obținut din culturi de bacilul morvei și utilizat pentru diagnostic.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MALEINIZARE	sin. <i>maleinare</i> – administrarea subcutanată sau intradermopalpebral a maleinei și analizarea modificărilor reactive prezentate de animalul maleinizat, cu scopul de a depista animalele cu morvă ocultă.
MALEOLĂ	(lat. <i>malleolus</i> - <i>ciocan</i>) apofiză osoasă, are forma unui cap de ciocan
MALFORMAȚIE	anomalie congenitală, se referă la orice organ al corpului.
MALGAINE (FRACTURA)	fractură a bazinului, provenind de la ramura anterioară a pubisului, către ischion și articulația sacroiliacă.
MALIC	acid care se găsește în anumite fructe în stare liberă sau sub formă de săruri.
MALIGN	indică natura gravă a unui proces patologic, în care însăși viața este primejduită; se întrebuințează pentru tumori, indică un caracter recidivant și metastazant al acestora ducând la exitus.
MALOFAGE	(gr. <i>mallos</i> – <i>suviță</i> + <i>phagein</i> – <i>a mânca</i>), ordin de insecte asemănătoare păduchilor, caracterizate prin talie mică, lipsa aripilor, abdomenul mare și turtit dorsoventral; trăiesc pe corpul păsărilor și al mamiferelor; nu sug sânge, dar se hrănesc cu pene, păr și descuamații ale pielii.
MALOFAGIE	formă de manifestare a perversității gustului (pica), întâlnită la ovine și constând din consumul lânii.
MALOFAGOZĂ	parazitoză determinată de prezența pe corp a insectelor malofage, care acționează mecanic și iritativ.
MALLORY (CORPI)	sin. corpii hialini, incluziuni intracitoplasmice cu formă neregulată, care se găsesc în celula hepatică, mai ales în ciroza alcoolică.
MALNUTRIȚIE	nutriție deficitară.
MALOCLUZIE	ocluzie dentară defectuoasă sau neregulată.
MALONILUREE	sin. acid barbituric.
MALPOZIȚIE	poziție defectuoasă/greșită a unui organ sau a corpului.
MALPIGHI (CORPUSCUL)	sin. glomerul renal.
MALPIGHI (PIRAMIDELE)	8-10 mase conice conținute în partea medulară a rinichiului și constituite din tubi uriniferi drepti.
MALTAZĂ	enzimă ce catalizează hidroliza maltozei în două molecule de glucoză; există maltază salivară și intestinală.
MALTOZĂ	zahăr din malț, holozid format din două molecule de glucoză.
MALTHUSIANISM	teorie burgheză reacționară, fondată de <i>Th. R. Malthus</i> , potrivit căreia populația crește în progresie geometrică, în timp ce mijloacele de subzistență cresc în progresie aritmetică.
MALUM	(lat. <i>malum</i> – <i>boală</i> , <i>nenorocire</i>) termen pentru a denumi o boală.
MAMAR	care se referă la glanda mamară.
MAMECTOMIE	(lat. <i>mamma</i> – <i>mamelă</i> + <i>ektome</i> - <i>ablație</i>) operație chirurgicală prin care se îndepărtează parțial sau integral glanda mamară.
MAMELĂ	ansamblu constituit la mamifere din glanda mamară, pielea care o acoperă și stratul intermediar de țesut adipos.
MAMELON	proeminența cilindrică sau conică, ocupând partea centrală a glandei mamare, unde se deschid canalele galactofore, mamelonul este înconjurat de o zonă inelară pigmentată, numită areolă.
MAMELONAT	care este acoperit de mici eminente rotunjite.

MAMIFERE	clasă (<i>Mamalia</i>) de animale vertebrate tetrapode, cu cea mai complexă organizare structurală; corpul este acoperit cu păr și își hrănesc puii cu lapte, secretat de glandele mamare, situate în mamelă; mamiferele au temperatura corpului constantă, fiind homeoterme, fapt care a permis adaptarea și răspândirea lor în toate mediile de viață: sol, subsol, apă, aer și în toate zonele geografice; puține mamifere sunt ovipare (ornitorincul, echidna) și, după singamie, formează ouă mari, telocite, acoperite cu o coajă groasă, pe care le elimină la exterior unde sunt clocite, dar majoritatea lor sunt vivipare, formând ouă mici, microscopice, oligolecite și fără coajă, reținute în uter unde are loc dezvoltarea embrionului, asigurată prin sângele mamei primit prin placentă.
MAMITĂ	sin. mastită, inflamația glandei mamare.
MAMOGRAFIE	radiografia glandei mamare fără pregătire prealabilă (fără opacifiere cu un produs de contrast).
MAMOTROFINĂ	sin. hormon luteotrop.
MANCINI (METODA)	sin. imunodifuzia radială, tehnică de dozare a proteinelor.
MANDIBULĂ	os care constituie scheletul maxilarului inferior.
MANDIBULAR (NERV)	ramură a nervului trigemen, ieșind din craniu prin gaura ovală și ramificată la rândul ei în: nervul masticator, bucal (bucinator), pterigoidian, lingual, alveolomandibular, milohioidian și temporal superficial.
MANDREN	<ol style="list-style-type: none"> 1. tijă metalică servind drept conductor pentru instalarea unui cateter; 2. filament din oțel inserat în acul de injecție pentru a-l menține permeabil.
MANEJ	loc acoperit sau deschis prevăzut cu nisip, care servește pentru mișcarea, dresajul și antrenamentul cailor, precum și pentru învățarea călăriei.
MANGAN	metal cenușiu, apropiat de fier, care este un oligoelement indispensabil vieții.
MANIAC	<ol style="list-style-type: none"> 1. care se referă la manie; 2. care este afectat de manie.
MANIAMENT	depozit subcutanat de grăsime, eventual proeminent, servind la aprecierea stării de îngrășare a animalelor.
MANIE	sin. obsesie, nebunie, furie; stare psihică bolnăvicioasă caracterizată prin triada simptomatică: dispoziție euforică, accelerarea ritmului ideativ până la fuga de idei și hiperactivitate.
MANIPULARE	tratament manual ce constă din mobilizarea progresivă și cu măsură a uneia sau mai multor articulații, mai ales a coloanei vertebrale.
MANITĂ	sin. manitol; polialcool, derivat din manoză; filtrează glomerular și nu se absoarbe tubular, provoacă diureză predominant de tip osmotic.
MANITOL	alcool obținut din manoză; în terapeutică se administrează intravenos pentru activarea diurezei și prevenirea edemului cerebral.
MANOPERĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. timp particular în cursul unor intervenții chirurgicale sau obstetricale; 2. procedeu ce constă în a face un bolnav să ia o atitudine particulară, în care să execute unele mișcări, fie în scop terapeutic, fie pentru a se pune în evidență un semn clinic.
MANOZĂ	oză cu 6 atomi de carbon, una din principalele hexoze naturale, care se găsește în fructele de pădure și în semințe vegetale.
MANOZIDOZĂ	boală congenitală caracterizată prin deficit de alfa-D-manozidază; clinic se manifestă prin dismorfie facială ce evocă boala lui Hurler (gargoilism), dar mult mai discretă și prin întârziere psihomotorie netă.
MANTA	(lat. <i>pallium</i> – <i>manta</i>) organ caracteristic moluștelor, reprezentat de o răsfrângere a tegumentului care acoperă fie numai masa viscerală (la melc), fie întregul corp (la scoică); mantaua îndeplinește rol protector și secretă cochilia; între manta și peretele corpului se găsește așa-numita cavitate paleală sau a mantalei cu rol în respirație, nutriție, circulația apei și eliberarea gameților.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MANTOUX (TESTUL)	probă de sensibilitate ce comportă injecția intradermică cu un ac foarte fin, a unei cantități de tuberculină, riguros dozată, reacția este pozitivă când apare la locul injecției, după a treia zi, o zonă roșie indurată.
MANUAL	care se referă la mână, care se face cu mâna.
MANUBRIU STERNAL	partea superioară a sternului, care se articulează cu cele două clavicule și cu primele două cartilajii costale.
MANUS	mână; segmentul cel mai distal al membrului superior; format din porțiunea carpometacarpiană și porțiunea digitală.
M.A.O.	abr. monoaminoxidază.
MARASM	(gr. <i>maraino – a slăbi</i>) formă gravă de denutriție, cu slăbire extremă, iar la copil cu întârziere în creștere.
MARCARE	procedeu folosit pentru a pune în evidență, pentru studiu, diverse celule (mai ales sanguine), prin fixarea locală a unei substanțe radioactive.
MAREK (BOALA)	limfomatoza neurală a găinilor.
MARGINAL	<ol style="list-style-type: none">1. care este situat la marginea unui organ sau unei structuri,2. în psihologie, care este la limita conștienței sau semiconștient.
MARIHUANA	preparat din frunzele și florile uscate de canabis, utilizat sub formă de țigarete.
MARKER	substanță care, introdusă în organism sau într-un produs organic, este ușor identificabilă datorită proprietăților sale particulare și care, de aceea, este utilizată în explorări precise funcționale și morfologice.
MARKER GENETIC	fenotip distinct, controlat de o genă majoră, utilizat în analiza genetică și în detectarea recombinărilor genice care au loc în vecinătatea sa.
MARIOTTE (PATA)	sin. pata oarbă.
MARISC	mică tumoră cutaneo-mucoasă, ridată, de consistență moale și indoloră, localizată la marginea anusului prin transformarea fibroasă a unui hemoroid.
MARMORIZAȚIE	creșterea considerabilă a densității unui os, care devine compact și cu duritatea marmurei.
MARSUPIALE	(lat. <i>marsupium – pungă, buzunar</i>), subclasă de mamifere vivipare, aplacentare (ex. cangurul, în Australia, opossum, în America) cu numeroși reprezentanți fosili în cretacul superior; embrionul se dezvoltă în uterul mamei, dar din cauza placentei nedezvoltate, embrionul rămâne puțin timp în uter, atât cât are rezerve de hrană în vezicula vitelină, după care este născut în stare insuficientă de dezvoltare (ex. la cangur, puiul are 2-3 cm., o formă de vierme, fără ochi și membre); după naștere, mama introduce puiul în marsupiu unde acesta se prinde de mamelon, de care rămâne atașat până la dezvoltarea completă.
MARSUPIU	pungă tegumentară caracteristică mamiferelor marsupiale, situată în regiunea abdominală a femelelor (acolo unde se află și mameloanele), susținută de două oase marsupiale fixate de bazin și în care sunt adăpostiți și purtați puii după naștere până la dezvoltarea deplină.
MARTES	gen în sistematica zoologică în care sunt cuprinse importante specii de animale carnivore cu blană valoroasă, din care unele domesticite și altele sălbatice.
MARȚIAL	(lat. <i>Marte – zeul războiului</i>) care se referă la fier, care desemnează medicamente pe bază de fier cu activitate în anemii.
MASAJ	tratament ce constă din supunerea unor țesuturi la diverse manipulări: frecție, ciupituri, lovituri, vibrații.
MASAJ CARDIAC	metodă de reanimare folosită în cazurile de stop cardiac sau de fibrilație ventriculară, care se poate face fie pe torace deschis, exercitând manual presiuni ritmice direct pe cord, fie cel mai adesea prin peretele toracic, apăsând pe stern puternic și ritmic.
MASCULINIZARE	modificarea caracterelor secundare feminine în caractere secundare de tip masculin.
MASETER	v. mușchiul maseter.
MASETERIN (NERVUL)	ramură motorie desprinsă din ramura mandibulară a trigemenului.
MASTALGIE	durerea sânilor.

MASTECTOMIE	ablația glandei mamare.
MASTICATOR	care servește la masticăție.
MASTICAȚIE	a mesteca; acțiune combinată, mecanică și fizico-chimică în urma căreia alimentele introduse în gură sunt zdrobite și supuse acțiunii secreției salivare înainte de deglutiție (înghițire).
MASTITĂ	sin. mamită; afecțiune inflamatorie a glandei mamare.
MASTOCIT	sin. labrocit, mastzelle; element celular din măduva oaselor, derivat din celule reticulohistiocitare; caracterizat prin marea cantitate de granulații bazofile, metacromatice în citoplasmă.
MASTOCITOM	tumoră rară, în general cutanată, formată din mastocite celulare.
MASTODINIE	sindrom caracterizat prin dureri mamare și care survine la femeile prezentând angorjare discrinică mamară.
MASTOIDĂ	partea postero-inferioară a osului temporal, situată în spatele conductului auditiv extern.
MASTOIDITĂ	inflamația mucoasei apofizei mastoide, de obicei consecutivă unei otite medii.
MASTOLOGIE	știința care studiază glanda mamară, funcția sa, anomaliile și bolile sale.
MASTOPATIE	denumire generică dată oricărei afecțiuni a mamelei.
MASTOPEXIE	fixarea chirurgicală de aponevroza mușchilor pectorali a sânilor căzuți, care atârnă.
MASTOPLASTIE	chirurgie plastică practică pe sân.
MASTOPTOZĂ	deplasarea în jos a sânilor, consecutivă fie dezvoltării lor excesive, fie unei scăderi în greutate, unei slăbiri generale.
MASTOZĂ	modificări ale mamelelor; au la bază o stare de hiperfoliulinie; caracterizate prin apariția de chisturi cu conținut seros sau mucos; se simt la palpate.
MASTURBAȚIE	(lat. <i>manus</i> – <i>mână</i> + <i>strupum</i> - <i>desfrâu</i>), sin. onanie, autoexcitație genetică provocată de mascul până la ejaculație.
MASTZELEN	(ger. <i>mast</i> – <i>îngrășare</i> + <i>zellen</i> - <i>celulă</i>), sin. mastocit celule mari cu nucleul rotund sau ovoid cu granulații; se găsesc în țesutul conjunctiv și în mod excepțional în torentul circulator.
MAT (MATITATE)	(fr. <i>mat</i> – <i>foarte compact</i>) sunet perceput la percuția unui organ sau regiuni, lipsit de aer sau gaze; sunet surd, înalt, scurt.
MATCĂ	la albine, femela genetic și funcțional-fertilă; diploidă, cu 2n=32 cromozomi, inclusiv cromozomii sexului XX, deci 2n=30 autozomi+XX cromozomi; după ieșirea din ou, larvele sunt hrănite cu lăptișor de matcă în tot stadiul larvar; lucrătoarele, care, genetic, sunt femele (2n=30 cromozomi autozomi+XX), sunt sterile, deoarece, în stadiul larvar, sunt hrănite cu lăptișor de matcă doar primele 2-3 zile.
MATERIAL GENETIC	molecula de ADN (sau ARN pentru unele virusuri) purtătoare a informației genetice, cu funcție autocatalitică (matrice pentru propria replicare) și heterocatalitică (matrice pentru transcripția mesajului genetic pe molecule de ARNm și pentru sinteza unei proteine specifice).
MATERNAL	care provine de la mamă; ereditate maternală sau ereditate extracromozomală.
MATITATE	sunet lipsit de rezonanță, obținut prin percuția organelor pline, a revărsatelor sau infiltratelor patologice din organele care, în mod normal, sunt sonore la percuție.
MATRICE	1. lanț preexistent de acid dextroribonucleic (ADN) pe tiparul căruia se va sintetiza, într-un lung proces enzimatic, ADN sau ARN; 2. țesut care schițează modelul viitorului țesut matur, adult; 3. partea țesutului în care stau unele organe.
MATRICE UNGHIALĂ	zonă de creștere a unghiei formată din dermul în care se implantează rădăcina unghială.
MATTI-RUSSE (GREFA)	grefă de os spongios destinată să remedieze o pseudoartroză a scafidului carpian.

MATURARE	1. (lat. <i>maturatio – copt, matur</i>); dezvoltare deplină la plante sau animale, 2. ansamblu de schimbări petrecute în celulele germinale, în timpul meiozei, care asigură formarea gameților maturi la eucariote.
MATURITATE	1. (lat. <i>maturitas - starea sau calitatea de a fi matur</i>); stare de dezvoltare completă; 2. perioadă de viață, greu de delimitat, cuprinsă între tinerețe și bătrânețe.
MAXILAR	1. care se referă la maxilare; 2. fiecare din oasele care formează maxilarele.
MAXILĂ	os al craniului în care se găesc implantați molarii superiori, fiind excavat în interior de sinusul maxilar.
MAY-GRUNWALD-GIEMSA	tehnică de colorare diferențiată a celulelor sanguine cu ajutorul a doi coloranți ce conțin eozină și derivați de albastru de metilen aplicați succesiv.
MĂDUVĂ	(lat. <i>medulla - parte centrală</i>), obișnuit de consistență moale, a diferitelor organe; la plante, măduva lemnului este alcătuită din țesut parenchimatic și se găsește în cilindrul central al tulpinii și rădăcinii; poate servi la depozitarea unor materii nutritive de rezervă; la animale, măduva osoasă se găsește în canalul medular și în alte cavități ale oaselor este alcătuită din țesut conjunctiv reticulat, fiind bogată în vase sanguine și în terminații nervoase; măduva osoasă poate avea rol în osteogeneză și în hematopoieză, la animalele vertebrate, în canalul vertebral, este situată măduva spinării, care împreună cu encefalul alcătuiesc sistemul nervos cerebrospinal sau nevraxul.
MĂDUVĂ OSOASĂ	țesut de consistență moale, care umple partea entrală a oaselor lungi și diferitele cavități și areole ale oaselor spongioase.
MĂDUVA SPINĂRII	parte a sistemului nervos central, conținută în canalul rahidian, de la gaura occipitală și până la a doua vertebră lombară.
MĂTRĂGUNĂ	(<i>Atropa belladonna</i>), plantă ierboasă care conține o serie de alcaloizi toxici (hiosciamină, scopolamină, beladonină).
MÂNĂ	segment distal al membrului superior, care continuă închietura mâinii și se termină prin cele cinci degete.
M.B.	1. abr. metabolism bazal; 2. izoenzima MB.
M.C.H.	abr. Greutate Corpusculară Medie de Hemoglobină.
M.C.H.C.	abr. concentrația corpusculară medie în hemoglobină.
Mcg	abr. microgram, sin. μg.
M.C.V.	abr. volumul corpuscular mediu.
M.D.S.	inițialele din limba latină, cu care se termină redactarea unei rețete, cu semnificația <i>Misce – amestecă, Da-detur – dă, Signa- signetur – semnează</i> .
MEAT	1. (lat. <i>meatus – loc de trecere</i>) orificiul unui canal, de ex. meatul urinar.; 2. în fosele nazale, fiecare din spațiile cuprinse între cornetele nazale sau între un cornet și peretele extern al fosei nazale.
MEATOTOMIE	incizia pereților unui meat îngustat sau obturat.
MECKEL (DIVERTICUL)	diverticul al ultimului segment de ileon, situat la 50-60 cm înaintea valvulei ileocecale.
MECONIU	(gr. <i>mekonium – suc de mac</i>), materie moale, păstosă, de culoare brun-verzuie, compusă din grăsimi, mucus și bilă, conținută în intestinul fătului și care, la nou-născut, se elimină prin anus în cursul primelor zile după naștere.
MEDIA	tunica medie a arterelor.
MEDIAL	în anatomie sin. intern.
MEDIAN	care se află la mijloc, ex. lobul median al tiroidei.
MEDIAN (NERV)	nerv voluminos detașat din plexul brahial și distribuit musculaturii membrului anterior, conferind în același timp sensibilitatea pielii de la corp în jos.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MEDIANĂ (ARTERĂ)	continuare a arterei brahiale în regiunea antebrățului și terminată în treimea distală prin două artere (radială și ulnară, după ce a emis pe traiect ramuri musculare antebrațiale, articulare etc.).
MEDIASTIN	regiune situată în porțiunea mediană a cavității toracice, între cei doi plămâni, acoperiți de pleura respectivă.
MEDIASTINOGRAFIE	explorarea radiologică a mediastinului, după insuflare de gaz în spațiul celular mediastinal.
MEDIASTINOTOMIE	deschiderea chirurgicală a mediastinului, ceea ce permite abordarea țesutului celular și a organelor pe care le conține.
MEDIAT	care se efectuează indirect, prin ceva intermediar.
MEDIATOR CHIMIC	orice substanță eliberată de o fibră nervoasă excitată, care servește de intermediar în transmiterea influxului nervos de către organul receptor.
MEDICAMENT	orice substanță sau amestec de substanțe folosite pentru tratarea sau prevenirea bolilor sau tulburărilor funcționale.
MEDICAȚIE	folosirea în terapeutică a unuia sau mai multor produse medicamentoase, cu un scop bine determinat.
MEDICINĂ TRADIȚIONALĂ	ansamblul cunoștințelor empirice populare folosite pentru identificarea, prevenirea sau suprimarea unui dezechilibru fizic, mental sau social.; se sprijină în general pe tradiții, experiența trăită și pe observație, acestea fiind transmise din generație în generație, oral sau în scris.
MEDICINAL	care are proprietățile necesare pentru a fi utilizat în medicină; termenul se utilizează mai ales cu referire la unele substanțe: spirt medicinal etc.
MEDICOCHIRURGICAL	care se referă la medicina internă și la chirurgie.
MEDIOCARPIAN(Ă)	care este situat(ă) între cele două rânduri de oase carpiene.
MEDIOCLAVICULARĂ (LINIA)	linie verticală virtuală care trece prin mamelon și partea mijlocie a claviculei.
MEDIODORSAL	care este situat la mijlocul spatelui sau la mijlocul părții dorsale a unui organ.
MEDIOTARSIAN	care se găsește sau se referă la partea mediană a tarsului.
MEDIU	orice substanță capabilă să facă vizibile, în radiologie, diferite structuri ale corpului, prin contrastul realizat.
MEDIU DE CULTURĂ	produs nutritiv artificial, lichid sau solid, sterilizat, prezentat în eprubete de sticlă, flacoane sau cutii transparente, care servește la însămânțarea microorganismelor cu scopul de a le cultiva.
MEDIUS	al treilea deget al mâinii.
MEDULAR	<ol style="list-style-type: none">1. care se referă la măduva (osoasă sau spinală);2. care formează partea centrală a unui organ sau care se referă la aceasta.
MEDULOBLASTOM	tumoră, de obicei cerebeloasă, fără limite precise; constituită din celule mici rotunde sau ușor ovalare.
MEDULOGRAMĂ	<ol style="list-style-type: none">1. (lat. <i>medulla</i> – măduvă; gr. <i>gramma -scris</i>) sin. mielogramă; prezentarea procentuală a diferitelor celule din măduva osoasă;2. radiografia măduvei.
MEDULOTOXIC	substanță toxică pentru măduva hematopoietică.
MEDUZĂ	animal celenterat, marin, liber, care reprezintă generația sexuată; are formă de umbrelă (clopot) și înnoată sacadat, prin contracția umbrelei; se reproduce în general sexuat; astfel, din ou se dezvoltă o larvă care dă naștere unui polip, din care, prin înmulțire asexuată, iau naștere meduzele.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MEFITIC	(lat. <i>mefitis - putoare</i>), rău mirositor, cu miros de putrefacție.
MEGA...	1. (gr. <i>megas - mare</i>) particulă care într-un cuvânt compus denotă o dimensiune mare, 2. particulă care în completarea unităților de măsură indică o multiplicare cu 10^6 și se notează cu M.
MEGABAZINET	dilatarea bazinetului, de obicei congenitală.
MEGABULB	dilatația bulbului duodenal.
MEGACALICE	calice renal dilatat, de regulă de origine congenitală.
MEGACALORIE	unitate de măsură pentru energia calorică, egală cu un therm sau cu 1000 kcal.
MEGACARIOBLAST	celulă prezentă în măduva osoasă, reprezentând primul stadiu de diferențiere către seria trombocitară.
MEGACARIOCIT	celulă din măduva osoasă, intermediară între megacarioblast și trombocit.
MEGACEFALIE	(gr. <i>megas + kephale - cap</i>) dezvoltarea excesivă în volum a capului în raport cu restul corpului.
MEGACOLON	dilatarea (congenitală) a colonului, însoțită de staza tranzitului intestinal.
MEGADOLICOCOLON	dilatația și alungirea colonului.
MEGAESOFAG	dilatație a esofagului, adesea foarte însemnată, congenitală sau dobândită.
MEGALOBLAST	element nuclear patologic din seria eritropoietică de dimensiuni mai mari decât eritroblastul; caracteristic anemiei pernicioase.
MEGALOBLASTOZĂ	boală a sângelui caracterizată prin prezența în sânge a unor globule roșii cu nucleu de mari dimensiuni.
MEGALOCEFALIE	dezvoltare exagerată a craniului.
MEGALOCIT	eritrocit anormal de mare, provenit din megaloblast, care se găsește în măduva osoasă în cursul anemiilor prin carență de vitamină B ₁₂ și care poate apare și în sângele circulant în anemia pernicioasă.
MEGALOFTALMIE	(gr. <i>megalos + ophtalmos - ochi</i>) anomalie congenitală caracterizată prin volum mare a globului ocular.
MEGALOMANIE	idee exagerată pe care și-o fac unii oameni despre putere lor și despre situația lor socială.
MEGALOSPLAHNIE	(gr. <i>megalos + splaghnos - viscer</i>) dezvoltarea exagerată a viscerelor.
MEGASIGMOID	dilatația și alungirea ansei sigmoide a colonului.
MEGASPOROCITĂ	(celulă mamă megaspor), celulă diploidă din ovar, unde are loc meioza, în urma căreia rezultă patru megaspori haploizi.
MEGASPOROGENEZĂ	proces de formare a megasporilor, de dezvoltare a sacului embrionar și de producerea gameților la plantele cu flori; megasporogeneza se desfășoară astfel: din cele patru celule, rezultate din meioză, care alcătuiesc tetrada de megaspori, trei se dezvoltă, iar a patra se dezvoltă alcătuind sacul embrionar; nucleul sacului embrionar trece apoi prin trei diviziuni mitotice succesive, în urma cărora rezultă opt nuclei, care îndeplinesc următoarele funcțiuni: unul din cei trei nuclei situați lângă micropil devine oosferă, ceilalți doi formează sinergidele; doi nuclei se unesc formând nucleul secundar sau de fuziune; trei nuclei de la polul opus formează antipodele.
MEINICKE (REAȚIA)	reacția de floculare a serului pentru diagnosticul sifilisului, folosindu-se ca antigen un extract de miocard de bou.
MEIOPRAGIE	(gr. <i>meion - puțin + prasso - a face</i>) producție scăzută, activitate slabă, rezistență scăzută.
MEIOSFIGMIE	(gr. <i>meion + sphygmos - puls</i>) puls slab, abia perceptibil față de contracțiile cordului.

MEIOZĂ	în cursul formării celulelor sexuale, diviziune în două etape succesive a unor celule, prima etapă cuprinde reducerea la jumătate a numărului de cromozomi, iar în a doua etapă survine fisurarea longitudinală a cromozomilor, urmată de diviziunea corpului celular, astfel încât cele două celule care rezultă sunt de tip haploid.
MELALGIE	durere a membrelor, îndeosebi a celor inferioare.
MELANCOLIC	1. care se referă la melancolie, 2. care suferă de melancolie.
MELANHIDROZĂ	(gr. <i>melas-idor – sudoare</i>) transpirație de culoare închisă.
MELANINĂ	(gr. <i>melas - negru</i>), pigment brun închis sau negru, prezent în mod normal în piele, păr și învelișurile ochiului, unele regiuni din creier și, în mod patologic, în unele tumori precum și în urină.
MELANISM	1. culoare anormal de închisă a pielii sau blăniii unui animal; 2. sin. melanodermie.
MELANOBLAST	celulă clară a stratului bazal epidermic, susceptibilă să producă melanină.
MELANOBLASTOM	orice tumoră malignă constituită din proliferarea melanoblastelor.
MELANOCIT	celulă care conține un pigment brun închis sau negru.
MELANODERMIC	care are pielea de culoare închisă.
MELANODERMIE	denumire generică pentru hiperpigmentări cutanate difuze sau circumscrise, localizate sau generalizate; apar din cauza unor infecții cronice, a unor tulburări metabolice, endocrine (boala Addison), a unui parazitism cutanat prelungit.
MELANOFOR	(gr. <i>melas – închis la culoare + phoros - purtător</i>) purtător de pigment negru.
MELANOGEN	un precursor incolor al melaninei.
MELANOM	(gr. <i>melas + omos – sălbatic, crud</i>) sin. tumoare pigmentară; termen generic pentru formațiuni tumorale provenite din celule formatoare de pigment melanic.
MELANOPTIZIE	expectorație abundentă, negricioasă, pe care o prezintă câteodată persoanele cu antracoză.
MELANOSARCOM	tumoră melanică malignă, sarcomatoasă, care se dezvoltă mai ales în globii oculari, pornind de la melanoblastele din coroidă.
MELANOSTIMULINĂ	fiecare din hormonii secretați de lobul intermediar al hipofizei, care stimulează sinteza de melanină în celulele apte să o elaboreze.
MELANOZĂ	prezența de depozite anormale de melanină în piele și alte țesuturi.
MELANURIE	prezența în urină de pigmenți care, în contact cu aerul, se transformă în melanină.
MELASĂ	subprodus provenit de la fabricarea zahărului, de culoare brun-neagră, cu aspect siropos; conține 50% zahăr și 50% amide; se folosește în industria fermentativă și în hrana animalelor ca nutreț energetic cât și pentru creșterea palatabilității.
MELCUL OSOS	parte a urechii interne, formată dintr-un canal lung helicoidal, precum conchilia unui melc.
MELEAGRIDAE	termen care se utilizează pentru a desemna păsări asemănătoare cu curca, respectiv diversele curci domestice cât și sălbatice împreună cu bibilicile de diferite genuri.
MELENĂ	simptom care constă în evacuarea prin anus de sânge negru (digerat), amestecat sau nu cu materii fecale, are aspect de păcură.
MELIFERE	(lat. <i>mel-miere; ferre –a purta</i>), plante ale căror flori produc din adundență nectar și polen, din care albinele prepară mierea; sunt melifere majoritatea speciilor de plante din familia leguminoaselor (salcâmul, trifoiul, lucerna, bobul sulfina etc.), precum și salvia, roinița, teiul, floarea-soarelui etc.

MELITOCOCIE	(lat. <i>Malta – insula + kokkos - grăunte</i>), sin. febra ondulată; boală infecțioasă transmisibilă la om prin lapte sau direct de la capră, oaie, vacă, produsă de <i>Brucella melitensis</i> sau <i>B. abortus</i> .
MELITURIE	(gr. <i>meli-melitos – miere + oyron - urină</i>) eliminarea de glucoză în urină.
MELOFAG	(gr. <i>mela – turmă de oi + phagein – a mânca</i>) parazit hematofag din familia <i>Hippoboscidae</i> clasa <i>Hexapoda</i> , care parazitează la oaie în regiunea submandibulară, torace sau abdomen.
MELOMELIE	monstruoșitate constând din dublarea unui membru.
MELOSCOP	aparat prevăzut cu mai multe placi de sticlă diferit colorate, cu ajutorul cărora se stabilesc nuanțele culorii mierii care urmează a fi comercializată.
MEMBRANĂ	peliculă subțire care acoperă o formațiune vegetală sau animală, separând-o de cavitățile adiacente; învelișul subțire care înconjoară, la exterior, celulele sau organismele unicelulare.
MEMBRANĂ BAZALĂ	membrană alcătuită dintr-o țesătură de fibre pe care se sprijină epiteliul unui țesut conjunctiv.
MEMBRANĂ BIOLOGICĂ	strat format la suprafața filtrelor lente prin absorbția suspensiilor fine de granule de nisip.
MEMBRANĂ CELULARĂ	peliculă extrem de fină, formată din fosfolipide și proteine, care acoperă suprafața tuturor celulelor, membrana celulară este responsabilă pentru menținerea constantă a compoziției mediului intern prin controlul strict al circulației substanțelor între mediul extra și intracelular, în motilitate.
MEMBRANĂ MUCOASĂ	sin. <i>tunică mucoasă</i> – tip de membrană care căptușește cavitățile și canalele care au comunicare cu aerul; este întreținută în stare umedă de către secrețiile glandulare.
MEMBRANĂ VITELINĂ	sin. <i>zona radiata</i> – membrană a gălbenușului formată prin diferențierea ectoplasmei, în care se acumulează vitelusul; este foarte subțire, elastică, transparentă și permeabilă pentru trecerea substanței nutritive și a apei din afară spre interior.
MEMBRANE COCHILIFERE	membrane terțiare la oul de pasăre, secretate de oviduct în istm și care învelesc gălbenușul împreună cu albușul; sunt două membrane: membrana cochiliară internă, care aderă la albuș și membrană cochiliară externă care aderă la coajă.
MEMBRANOS	de natura membranelor, care este caracterizat prin prezența membranelor.
MEMBRU	la om și la unele animale, apendice mobil, legat de trunchi, dispus pereche și servind la locomoție ori la prehensiune.
MENAGOG	(gr. <i>men – lună + agein – a grăbi, a împinge</i>), sin. emenagog, care produce sau favorizează apariția menstruației.
MENDEL, GREGOR JOHANN	(1822-1884), naturalist austriac, întemeietor al geneticii.
MENDEL (LEGILE)	legile descoperite de către Mendel și care determină transmiterea ereditară a caracterelor: 1. legea uniformității hibridilor din prima generație; 2. legea disjuncției, 3. legea independenței caracterelor.
MENIERE (VERTIJ)	ansamblul tulburărilor cauzate de o afectare a labirintului și caracterizat prin triada Meniere: surditate, văjâieli în urechi, amețeli, cu evoluție paroxistică.
MENINGE	membranele care acoperă creierul și măduva spinării, alcătuite din dura mater, pia mater și arahnoidă.
MENINGEAL	structură anatomică care învelește organele sistemului nervos central.
MENINGIOM	tulburare ce se dezvoltă din celulele meningelor.
MENINGITĂ	inflamația meningelor, de cauze diverse: infecțioase, toxice, alergice și prin factori fizici și chimici.

MENINGOCEL	hernia meningelor printr-o breșă craniană.
MENINGOCOC	diplococ gramnegativ, agent cauzal al meningitei cerebrospinale epidemice la om, nu se întâlnește la animale.
MENINGOCOCEMIE	sin. febră peteșială; bacteriemie și septicemie cu meningococ, cu posibile localizări meningiene, cutanate, pulmonare etc.
MENINGOENCEFALITĂ	inflamație a meningelui și encefalului.
MENINGOENCEFALOCCEL	protruzia unei porțiuni din creier și a meningelor respective printr-o breșă a calotei craniene.
MENINGOMIELITĂ	(gr. <i>menigx</i> – membrană + <i>myelos</i> – măduvă + <i>itis</i> - aprindere) inflamația concomitentă a măduvei spinării și a învelitorilor sale.
MENINGORADICULITĂ	inflamația meningelor rahidiene și a rădăcinilor nervoase ale nervilor rahidieni.
MENINGORAGIE	(gr. <i>menigx</i> + <i>rhegnymi</i> – a curge) hemoragie meningeală.
MENISC	1. lamă fibrocartilajinoasă în formă de corn, fixată la periferia capsulei articulare, a cărei parte profundă se insinuează în interlinia articulară, pentru a umple spațiul ce există între suprafețele articulare și pentru a le facilita alunecarea; 2. imagine radiologică al unui cancer ulcerat al stomacului, observată la tranzitul baritat.
MENOPAUZĂ	sin. climacteriu feminin; stare fiziologică normală, apare la 45-48 ani; oprirea menstruației prin scăderea fiziologică a funcției hormonale.
MENORAGIE	menstruație abundentă, care durează mai mult de 7 zile.
MENOREE	curgerea menstruelor.
MENTAL	care se referă la inteligență.
MENTONIER	care se referă la bărbie.
MENTAGROPHYTES	specie de fungi.
MERCUR	metal care se află în stare pură sub formă de lichid argintiu.
MERICARPII	(gr. <i>meris-parte</i> ; <i>karpos-fruct</i>), fructe parțiale rezultate din fragmentarea în bucăți a fructelor articulate; corespund frecvent unui fragment de carpelă; mericarpii se formează la ridichia sălbatică, morcov, levănțică, nalbă etc.
MERICIC	(gr. <i>merykismos</i> - rumegare) cu referire la rumegare.
MERISTEM	țesut format din celule cu o mare capacitate de diviziune, localizat în punctele de creștere a plantelor; rezultă, în general, din țesuturi embrionare; meristemele sunt localizate în special în vârful tulpinilor și rădăcinilor, dar și în cadrul unor țesuturi definitive, în care are loc un proces continuu de diviziune.
MERISTEM APICAL	celulele din vârful de creștere al radiclei și tulpiniței embrionare, acestea provin direct din țesuturile embrionului și sunt meristeme embrionare, primordiale sau promeristeme; după o succesiune de diviziuni ele formează conul meristematic al tulpinii și rădăcinii.
MERLINĂ	instrument, de forma unui ciocan cu coadă lungă, utilizat în abatoare pentru asomarea animalelor prin comoție cerebrală.
MEROBLASTICĂ	segmentarea oului sau zigotului animal și formarea de blastomere numai în regiunea nucleului (la așa numitul pol animal) și nu și a masei oului care formează sacul vitelin (gălbenușul); segmentarea parțială este caracteristică pentru ovulele mari, bogate în vitelus și în plachete viteline.
MEROCRIN	(gr. <i>meros</i> – parte + <i>krinein</i> – a elimina) glande care în timpul secreției elimină doar o parte din celulele lor.

MEROGAMET	(la protozoare) individ specializat pentru singamie, care îndeplinește rol de gamet, rezultat în urma unor diviziuni multiple și care este mai mic decât organismul obișnuit, spre deosebire de hologamet, care are dimensiuni mai mari, în mod obișnuit gametul mascul este merogamet, iar cel femel – hologamet.
MEROGONIE	(gr. <i>meros</i> + <i>goneia</i> – <i>naștere, producere</i>) nașterea unui organism dintr-un ou fecundat, rezultat din unirea a două celule sexuale (gameți).
MEROMER	(gr. <i>meros</i> - <i>parte</i>) o parte sau un segment din corpul animal.
MEROSISTOLIC	(gr. <i>meros</i> + <i>systole</i> – <i>îngustare, strângere</i>) suflu cardiac care se aude numai într-o parte a sistolei.
MEROZOIT	(gr. <i>meros</i> + <i>zoon</i> - <i>animal</i>) individ rezultat din reproducția asexuată, schizogonie; și care poate da naștere la gameți masculi și femeli urmând apoi o reproducție sexuată, cum se poate observa la sporozoare.
MEROZOM	(gr. <i>meros</i> + <i>soma</i> - <i>corp</i>), sin. metamer, segment al corpului.
Meq.	miliechivalent.
MERS	modul de deplasare al animalului care își mișcă membrele într-un anumit fel, asociindu-le simultan sau succesiv, cele dinainte cuprinzând teren în urma impulsiei imprimare de membrele posterioare.
MERS DEFECTUOS	mers ce se realizează atunci când ritmul mișcărilor este neuniform, razele osoase nu oscilează în planuri paralele cu planul median, membrele se ridică puțin sau exagerat de sol, articulațiile nu se deschid și închid complet, oscilațiile trunchiului, capului și gâtului sunt prea evidente, impulsia dată de bipedul posterior este de slabă intensitate, mersul este dur, greoi și nespornic etc.
MESAGER	1. termen utilizat în genetică pentru a desemna o fracțiune de acid ribonucleic care transmite informația genetică de la ADN la o proteină care este pe cale de sintetizare. 2. moleculă cu efect specific, excitant chimic cu rol operativ elaborat în organism (ex. hormon)
MESARAIC	(gr. <i>mesos</i> – <i>jumătate</i> + <i>araios</i> – <i>subțire, fin</i>), sin. mezenter; repliu peritoneal care menține intestinalele la peretele abdominal.
MESCALINĂ	alcaloid extras dintr-un cactus din Mexic care este dotat cu proprietăți halucinogene.
MEȘĂ	sondă de pânză fină sau din țesut rezorbabil, care se introduce într-o plagă sau fistulă pentru a se împiedica închiderea printr-o cicatrizare prea rapidă, facilitând astfel scurgerea serozității și puroiului sau pentru a opri o hemoragie în interiorul unei cavități.
META...	1. (gr. <i>meta</i> – <i>între</i>), particulă de compunere cu sensul: după, sau indică o schimbare, o transformare, 2. în chimie, element de compunere în formarea denumirilor unor substanțe; în chimia minerală, pentru corpurile mai puțin hidratate (ex. acidul metafosforic față de cel fosforic), în chimia organică, pentru a indica (ex. în seria benzoică), derivații substituiți în pozițiile 1,3 ortho și para, fie pentru formarea denumirilor de polimeri ai unor substanțe.
METABOLE	despre insectele cu metamorfoză, după intensitatea transformărilor, metamorfoza cuprinde două tipuri principale: metamorfoza hemimetabolă și metamorfoza holometabolă.
METABOLISM	(gr. <i>metabole</i> – <i>schimbare</i>) suma proceselor de asimilație și dezasimilație, care se desfășoară într-un organism viu, are drept rezultat menținerea vieții.
METABOLISM BAZAL	metabolismul standard al unui organism în stare de repaus, exprimat obișnuit în calorii; la om, valoarea standard a metabolismului bazal este dată de numărul de calorii produse pe oră la un metru pătrat din suprafața corporală, la temperatura camerei de circa 18°C.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

METABOLISM INTERMEDIAR	totalitatea proceselor metabolice care au loc în intimitatea celulelor din momentul asimilării substanțelor absorbite până la apariția substanțelor proprii rezultate din procesele de resinteză, care, la rândul lor, sunt condiționate de procese de degradare cu eliberare a energiei necesare pentru biosinteză.
METABOLISM PARȚIAL	totalitatea transformărilor metabolice ale unei substanțe (ex. metabolismul glucidelor, lipidelor, al proteinei, al apei etc.).
METABOLIT	substanță care ia parte la desfășurarea proceselor de metabolism; la organismele autotrofe, metaboliții sunt reprezentați numai de substanțele anorganice: apă, CO ₂ , nitrați, elemente radioactive etc., în timp ce la organismele heterotrofe metaboliții sunt reprezentați atât de substanțe anorganice cât și de substanțe organice diverse, printre care vitamine, aminoacizi etc.
METACARP	ansamblul celor cinci metacarpie ce formează scheletul mâinii.
METACARPOFALANGIAN	care se referă la metacarp și la falange.
METACARPOSESAMO - FALANGIANĂ	sin. <i>articulația buletului</i> – articulație complexă între metacarp, prima falangă și marii sesamoizi, respectivele oase fiind solidarizate prin: o capsulă articulară, două ligamente funiculare colaterale, un ligament intersesamoidian și o serie de ligamente sesamoidiene inferioare.
METACENTRIC	categorie de cromozomi caracterizați prin poziția în zona mediană a centromerului; datorită acestei poziții a centromerului, cromozomul pare alcătuit dintr-o cromatidă cu două brațe egale sau ușor inegale.
METACERCAR	(gr. <i>meta</i> + <i>kerkos</i> - <i>coada</i>), sin. cercar închistat, formă evolutivă a paraziților trematozi, rezultă dintr-un cercar care iese din corpul melcului în mediul exterior, pierde coada, iar prin glandele cistogene se produce închistarea.
METACRITIC	(gr. <i>meta</i> + <i>krisis</i> - <i>criză</i>), în legătură cu ce se produce după perioada critică a unei boli.
METACROMATISM	(gr. <i>meta</i> + <i>chroma</i> - <i>culoare</i>), modificarea culorii pielii sau a părului datorită unor boli sau vârstei.
METADIAFIZAR	care se referă la metafiza și la diafiza unui os.
METADONĂ	succedaneu al morfinei, folosit sub formă de clorhidrat, pe cale orală sau prin injecții subcutanate ori intramusculare.
METAEIFIZAR	care se referă la metafiza și epifiza unui os.
METAFAZĂ	faza unei mitoze sau a unei meioze care urmează profazei și precede anafaza.
METAGENEZĂ	(gr. <i>meta</i> + <i>meros</i> – <i>parte</i>), împărțirea corpului în segmente mai mult sau mai puțin identice.
METAFIZĂ	porțiunea unui os lung situată între epifiză și diafiză.
METALOID	nume dat unor corpuri simple care, fără să fie metale, au totuși unele proprietăți ale acestora, îndeosebi cea de a forma ioni simpli.
METALPROTEIDE	heteroproteide în care o componentă neproteică o constituie un metal (Fe, Cu, Mn, Co, Mg etc.).
METAMIELOCIT	celulă din măduva osoasă, intermediară între mielocit și granulocit.
METAMORFOZĂ	(gr. <i>meta</i> + <i>morphosis</i> - <i>formă</i>), schimbarea formei sau structurii suferite de unele organisme în cursul dezvoltării lor, înainte de a ajunge la stadiul adult.
METANEFRIDIE	organ tubular, deschis atât spre exterior, prin pori excretori, cât și spre cavitatea generală a corpului prin pavilioanele vibratile; reprezintă la anelide și moluște organe excretoare, dar și pentru expulzarea gameților.
METANEPHROS	rinichiul definitiv, la vertebratele amniote, care începe să funcționeze spre sfârșitul stadiului embrionar și la adult.
METANOL	sin. alcool metilic.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

METAPLAZIE	transformarea unui țesut diferențiat în alt țesut, anormal prin localizarea sa.
METASTAZĂ	<ol style="list-style-type: none">1. transportul unor elemente celulare sau materiale organice ori anorganice, pe cale sanguină sau limfatică, din locul în care se află la distanță, unde determină noi focare ale bolii de bază sau alte leziuni;2. leziune.
METATARS	(gr. <i>meta – după + tarsos – picior</i>), ansamblul celor cinci metatarsiene care se articulează posterior cu oasele tarsului și anterior cu primele falange ale degetelor piciorului.
METATORACE	al treilea segment toracal, la insecte; de metatorace sunt atașate o pereche de picioare și o pereche de aripi.
METAXENIE	influența fiziologică a gametului patern (polen) asupra țesuturilor materne.
METAXILEM	lemn primar produs (după protoxilem) în tulpină și rădăcină de către procambiu.
METAZOARE	animale care au corpul constituit din mai multe celule, spre deosebire de protozoare care sunt unicelulare; au celulele diferențiate și grupate în țesuturi și organe; metazoarele se înmulțesc atât sexuat cât și asexuat; oul, care rezultă din unirea unor gameți, produși prin diviziune reducțională, se divide, segmentează, dând naștere la embrion, care trece prin diferite stadii embrionare și anume: inițial apare un aglomerat de celule, stadiul de morulă, din care se dezvoltă un fel de veziculă alcătuită dintr-un singur strat de celule, reprezentând al doilea stadiu, blastula, din care, prin invaginare, se formează al treilea stadiu, gastrula, care are două straturi de celule sau foițe embrionare, denumite ectoderm și endoderm.
METENCEFAL	porțiune a encefalului cuprinsă între bulbul rahidian (mielencefal) și mezencefal (pedunculii cerebrali și tuberculii patrugemeni corespunzând punții cerebelului și pedunculilor cerebeloși mijlocii).
METEORISM	distensia abdomenului prin acumulare de gaze fie în intestin în cursul unor afecțiuni digestive, fie în spațiul peritoneal (pneumoperitoneu).
METEOROSENSIBILITATE	sensibilitate la schimbarea vremii; fenomen biologic general, reacțiile excesive duc la tulburări neplăcute (meteorolabilitate) sau la declanșarea unor boli.
METHEMOGLOBINĂ	produs de oxidare a hemoglobinei, în care fierul, trecut din starea feroasă în starea ferică, a pierdut puterea de a fixa oxigen.
METHEMOGLOBINEMIE	prezența methemoglobinei în sânge.
METHEMOGLOBINURIE	prezența methemoglobinei în urină.
METIL	radical chimic monovalent.
METIONINĂ	tioaminoacid monoaminomonocarboxilic cu rol crescut în metabolismul intermediar, care contribuie la echilibrul lipidic în țesutul hepatic prin efectul lipotrop pe care îl manifestă.
METIS	rezultatul încrucișării a două persoane de rase sau variante diferite, dar în cadrul aceleiași specii.
METODA DOPPLER	sin. velocimetrie ultrasonică.
METRALGIE	durere localizată în uter.
METRITĂ	afecțiune inflamatorie a uterului.
METROPERITONITĂ	inflamația cronică a uterului și peritoneului.
METRORAGIE	hemoragie uterină survenită în afara perioadei menstruale.
METROREE	scurgere apoasă, mucoasă sau purulentă, provenind din uter.
METROREXIE	ruptură uterină.
METROSALPINGITĂ	inflamația uterului și a trompelor.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MEZENCEFAL	porțiune a encefalului, situată deasupra punții și sub creierul intermediar, de care nu se delimitează precis, cuprinde pedunculii cerebrali, tuberculii cvadrigemeni și pedunculii cerebeloși.
MEZENCHIM	forma tânără de țesut conjunctiv, cu celule stelate, care dă naștere diferitelor țesuturi și elementelor celulare sanguine.
MEZENCHIOM	tumoră benignă sau malignă, formată din țesut fibros și din două sau mai multe elemente mezenchimatoase net identificabile.
MEZENTER	(gr. <i>mesos</i> – mijloc + <i>enteron</i> – intestin), repliu peritoneal lung, care leagă jejunu-ileonul de peretele abdominal posterior, ambele sale fețe sunt acoperite de o foiță peritoneală.
MEZENTERICĂ CAUDALĂ	(artera) colaterală a aortei descendente, distribuită colonului descendent și rectului.
MEZENTERICA CRANIALĂ	(artera) colaterală a arterei descendente distribuind prin diverse ramuri sânge intestinului subțire și intestinului gros.
MEZENTERITĂ	inflamația mezenterului.
MEZIAL	se spune despre fața unui dinte care este cea mai apropiată de linia mediană.
MEZOBLAST	sin. mezoderm.
MEZODERM	(gr. <i>mesos</i> – între; <i>derma</i> -piele), foiță embrionară situată între ectoderm și endoderm; este generatorul țesutului conjunctiv, mușchilor, sângelui, oaselor, organelor sexuale etc.
MEZODIASTOLIC	care se produce sau care se referă la mijlocul diastolei.
MEZOFIL	țesut median, intern, situat între epiderma superioară și epiderma inferioară a limbului frunzei; este diferențiat în țesut asimilator palisadic, alcătuit din mai multe straturi de celule alungite, bogate în cloroplaste și care asigură fotosinteza și țesut lacunos, format din câteva straturi de celule, care conțin puține cloroplaste, de formă diversă, cu spații mari de aer între ele și care, prin camerele substomatice, sunt în legătură cu atmosfera înconjurătoare.
MEZOFITE	plante adaptate climatului temperat, având cerințe medii față de aprovizionarea cu apă.
MEZOGASTRU	regiunea mijlocie a abdomenului situată între regiunea epigastrică și cea hipogastrică în general corespunzând zonei grupate în jurul ombilicului.
MEZOGLEA	strat intermediar gelatinos, necelular, situat între straturile celulare extern și intern ale corpului spongierilor și celenteratelor.
MEZOMETRU	(gr. <i>mesos</i> – între; <i>mitra</i> -uter), cută peritoneală care leagă uterul de peretele abdominal, corespunzând ligamentelor largi.
MEZONEPHROS	parte a rinichiului, la vertebratele amniote, în stare funcțională la embrion și substituită, la organișmul adult, de metanephros.
MEZOOVAR	cută a peritoneului care leagă ovarul de peretele cavității abdominale.
MEZORECT	cută peritoneală care leagă rectul de plafonul cavității abdominale.
MEZOSALPINX	mezoul trompei uterine; se inseră în partea sa superioară la ligamentul larg.
MEZOTELIOM	tumoră formată pe seama mezoteliului membranelor seroase.
MEZOTELIU	țesut format dintr-un unic strat de celule epiteliale, care tapisează suprafața internă a membranelor seroase.
MEZOTORACE	al doilea segment toracal, la insecte; de mezotorace sunt atașate o pereche de picioare și o pereche de aripi.
MEZOU	repliu peritoneal care leagă un viscer de peretele abdominal sau de alt organ.
MEZOZOIC	eră geologică care începe în urmă cu circa 190.000.000 de ani și durează peste 120.000.000 de ani; se subîmparte în perioadele: triasic, jurasic, cretacic, fiind era reptilelor uriașe, a apariției mamiferelor și a plantelor cu flori.
M.F.	abr. factor mitogenic.

Mg.	(gr. <i>Mangnezia – regiune din Grecia</i>) simbolul magneziului, metal bivalent, oligoelement esențial pentru om și animale.
mg.	abr. miligram.
MIALGIE	sin. miodinie; durere musculară.
MIASTENIE	sin. boala Erb - Goldflam; boală caracterizată prin epuizarea anormală și rapidă a forței musculare, fără semne de paralizie.
MIATONIE	deficiență sau lipsa tonusului muscular.
MIAZĂ	1. boală, în general cutanată, provocată de larvele muștii <i>Sarcofaga magnifica</i> sau de larvele altor diptere, dezvoltate într-o plagă sau într-o cavitate naturală; 2. parazitoză tropicală provocată de către prezența larvelor de insecte vii, care trăiesc parazite în corpul animalelor.
MICELĂ	particulă în suspensie dintr-o soluție coloidală.
MICELIU	totalitatea hifelor sau aparatul vegetativ al ciupercilor.
MICETE	ciuperci din speciile <i>Actinomyces</i> , (ex. <i>Streptomyces</i> , <i>Nocardia</i> , <i>Madurella</i> etc.).
MICOBACTERIOZĂ	termen general utilizat pentru definirea oricărei boli provocate de <i>Mycobacterium</i> .
MICOLOGIE	(gr. <i>mycos – ciupercă; logos – știință</i>) – ramură a botanicii care studiază sistematica, morfologia și biologia ciupercilor în legătură cu daunele pe care le provoacă și cu rolul lor ca producătoare de substanțe utile.
MICORIZĂ	(gr. <i>mykes – ciupercă; rhiza – rădăcină</i>), fenomen care constă în asocierea simbiotică a unei ciuperci cu rădăcinile unei plante superioare pentru realizarea unei nutriții micotrofe; planta asigură glucidele, iar ciuperca substanțele asimilabile cu azot; unele plante sunt facultativ micotrofe, altele obligatoriu micotrofe.
MICOPLASMOZĂ	termen general utilizat pentru definirea bolilor provocate de micoplasme.
MICOSTATIC	sin. fungistatic.
MICOTOXINĂ	orice substanță toxică produsă în cursul metabolismului unor specii banale de ciuperci microscopice, mucegaiuri, care se dezvoltă în resturi alimentare.
MICOZĂ	(gr. <i>mykes – ciupercă</i>), afecțiune datorată unei ciuperci din genurile <i>Candida</i> , <i>Coccidioides</i> , <i>Aspergillus</i> , <i>Blastomyces</i> sau <i>Actinomyces</i> ; caracterizată prin tendință de supurație și fistulizare la perete.
MICROAMPER	unitate de intensitate pentru curentul electric, egală cu o milionime de amper.
MICROANGIOPATIE	termen generic pentru îmbolnăvirea vaselor capilare.
MICROB	(gr. <i>mikros – mic, bios – viață</i>), nume dat organismelor invizibile cu ochiul liber, îndeosebi celor capabile să producă infecții.
MICROBIOLOGIE	știința care studiază organismele microscopice. În funcție de tipul microorganismelor, din microbiologie s-au desprins o serie de ramuri: virologia, bacteriologia, micologia, protozoologia.
MICROBISM	1. stare de infectare a unui organism cu microbi; 2. stare de infectare a unui adăpost de animale cu diferite specii de microbi.
MICROBICID	mijloc fizic sau chimic utilizat pentru distrugerea microbilor.
MICROCALCIFICARE	calcificare de dimensiuni foarte mici, de exemplu, cea care se observă în țesutul glandelor mamare.
MICROCEFALIE	dimensiune anormal de mică a craniului.
MICROCIT	globul roșu, cu diametrul sub 6 μ.
MICROCITOZĂ	prezența microcitelor în sângele circulant.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MICROCLIMAT	complex de factori fizici, chimici și biologici ai aerului din locuințe și adăposturi.
MICROCOC	microorganism de formă sferică, gram pozitiv, care aparține genului <i>Micrococcus</i> .
MICRODRAJEURI	medicamente de dimensiuni mici al căror înveliș este făcut din zahăr sau ciocolată.
MICROELEMENT	element chimic care apare ca un constituenț natural, în cantități infime, în organismele vii; Ag, Cd, Cu, Ni, Pb, Zn, Mn.
MICROENCEFAL	(gr. <i>mikros</i> –mic; <i>chefali-cap</i>), cu capul mic; anomalie de dezvoltare a craniului și encefalului.
MICROFAG	leucocit (granulocit neutrofil) deosebit de activ în fagocitarea celulelor degenerate și a microbilor în inflamații.
MICROGAMET	gamet mascul care are dimensiuni mici comparativ cu gametul femel.
MICROGLOSIE	dezvoltarea incompletă a limbii, care rămâne cu dimensiuni mai mici decât normale.
MICROMELIE	anomalie congenitală produsă printr-o mutație recesivă și caracterizată prin dezvoltarea incompletă a membrilor.
MICRON	sin. micrometru; unitate de lungime pentru obiecte microscopice, egală cu a mia parte dintr-un mm (0,001 mm) sau 10^{-4} cm.
MICRONUTRIENT	element mineral sau compus al acestora, necesar în cantități minime în nutriția plantelor și animalelor.
MICROORGANISM	sin. microb; organism microscopic, invizibil cu ochiul liber.
MICROPIL	(la plantele cu flori) deschidere (canal) în partea apicală a învelișului ovulului; prin micropil are loc pătrunderea tubului polinic.
MICROSCOP	instrument optic ce mai multe lentile, care permite examinarea obiectelor, sau formațiunilor foarte mici.
MICROSCOPIE	observarea și studierea obiectelor și fenomenelor cu ajutorul microscopului.
MICROSOMIE	sin. <i>nanism</i> - deficiență în creștere, dimensiunile corporale rămânând subnormale, datorită unei disfuncțiuni prehipofizare ș.a.
MICROSOMI	fracțiune subcelulară constituită din fragmente și mici vezicule rezultate prin disrupția reticulului endoplasmatic; un set important de enzime care participă la diverse reacții biochimice sunt localizate în microsomi.
MICROSPOR	unul din cei patru spori formați în urma meiozei, în microsporangiu, la plantele heterospore; din microsporangiu se dezvoltă grăuncioarele de polen.
MICROSPORANGIU	sporangiu în care are loc formarea microsporilor.
MICROSPORIDIOZĂ	dermatomicoză produsă de ciuperci din genul <i>Microsporon</i> .
MICROSPOROCIT	celulă mamă diploidă, a polenului (a microsporilor, care iau naștere în urma celor două diviziuni ale meiozei).
MICROSPOROFILĂ	(stamină) frunzuliță modificată care dă naștere microsporangului.
MICROSPOROGENEZĂ	procesul de formare a microsporilor la plantele cu flori; se desfășoară în antere, în microsporocite; în urma celor două diviziuni meiotice, din fiecare microsporocită rezultă patru celule haploide, din care se dezvoltă grăunciorii de polen.
MICROSPORUM	sin. <i>Microsporon sabouraudites</i> ; gen de dermatofiți caracterizați prin spori mici care parazitează abundant firul de păr.
MICROSTRUCTURĂ	structura intimă a unui obiect, organism sau material, observată la microscop, cu o mărire de peste 10 ori.
MICROROSPORIE	sin. boala Gruby, tondandă microscopică; dermatomicoză, rară la adult, foarte contagioasă la copii, interesează îndeosebi pielea păroasă a capului.

MICROTINE	(<i>Microtinae</i>), subclasă de rozătoare din familia <i>Muridae</i> , care cuprinde lemingii și șobolanii.
MICROTOM	instrument pentru tăierea unor secțiuni subțiri de țesături sau organe, pentru examinare microscopică.
MICROZOM	granule citoplasmatică, bogate în ARN, fosfolipide și proteine.
MICȚIUNE	(lat. <i>mictio - urinare</i>), act fiziologic de eliminare a urinei pe căile naturale.
MIDDLEBROOK - DUBAS	(reacție) v. hemaglutinare.
MIELINĂ	(gr. <i>myelos – măduvă</i>), substanță lipoidică, de culoare albă, puternic refractilă, care formează teaca medulară a unor fibre nervoase.
MIELITĂ	1. inflamația măduvei osoase, arareori independentă, coexistând adesea cu procese inflamatorii ale osului (osteomielită); 2. inflamație acută, subacută sau cronică a măduvei spinării.
MIELOBLAST	(gr. <i>myelos – măduvă; blastos -mugur</i>), celulă nediferențiată din măduva osoasă, hematogenă, din seria granulocitelor; posedă citoplasmă bazofilă, fără granulații și nucleu sferic sau ovoid, capabil de diviziune.
MIELOBLASTOZĂ	stare patologică în care survine o proliferare excesivă a mieloblastelor.
MIELODISPLAZIE	termen generic pentru viciile de dezvoltare ale măduvei spinării.
MIELODEPRESIE	depresia măduvei hematopoietice.
MIELOFIBROZĂ	sin. osteomielofibroza, osteomieloscleroză; boală malignă a măduvei osoase cu evoluție lungă.
MIELOGRAFIE	metodă de investigație radiologică, de punere în evidență, cu ajutorul unei substanțe de contrast, a canalului medular și a conținutului său.
MIELOGRAMĂ	proporția diferitelor specii celulare prezente pe frotiurile din măduva osoasă, exprimată prin procente.
MIELOM	termen generic pentru neoformății, de obicei multiple, de sistem, care apar în măduva oaselor și care, prin creșterea lor pot să distrugă osul.
MIELOPATIE	(gr. <i>myelos-măduvă; pathos - boală</i>), denumire generică dată bolilor măduvei osoase și măduvei spinării.
MIELOPOIEZĂ	formarea măduvei osoase sau a celulelor din sânge, care provin din aceasta.
MIELORADICULITĂ	inflamația măduvei spinale și a rădăcinilor nervilor rahidieni.
MIGRARE	sin. migrație, deplasare; deplasare în masă, dintr-o parte în alta.
MIGRAȚIE GENETICĂ	proces care se petrece la nivel populațional și care constă în introducerea de gene într-o populație; ca urmare a acestui proces frecvența genelor din populația respectivă se va schimba, fapt ce va determina o schimbare a frecvenței tipurilor de gameți produși în populația respectivă și de aici apariția unei alte structuri genetice la populația filială.
MIGRENĂ	sindrom caracterizat prin crize paroxistice de cefalee, cu localizare sau predominanță hemicraniană, însoțite de tulburări digestive (greturi, vomismente), vasomotorii (paloare sau roșeață) și uneori de tulburări senzoriale (scotoame luminoase, zgomote auriculare).
MIKULICS (SINDROMUL)	hipertrofie bilaterală, indoloră, a glandelor lacrimale și salivare, cu scăderea sau absența secreției lacrimale și uscăciunea gurii.
MILIAR	care seamănă cu un bob de mei.
MILIGRAM	unitate de măsură egală cu o miime de gram.
MILILITRU	unitate de capacitate egală cu o miime de litru.
MILIMICRON	lungime egală cu a mia parte dintr-un micron (0,000001 mm).

MILLER-ABBOT (SONDA)	tub lung de cauciuc, gradat, cu două canale, unul comunicând cu un balonaș care s poate umfla și altul servind la aspirarea lichidului intestinal.
MILOHIOIDIAN	1. mușchi extrinsec al hioidului, având aspect membranos, participând la formarea podelei cavității bucale și inserat pe de o parte pe un safeu median iar pe de altă parte pe linia mileană; 2. ramură fină detașată din nervul mandibular al trigemenului, innervând mușchiul milohioidian.
MILTON (TEST)	test de diagnostic în gestație la vacă, constând din cercetarea gonadotrofinelor urinare, prin injectare la broscoi.
MIMETISM	(gr. <i>mimesis – imitare</i>), proprietate a unor specii de animale, lipsite de mijloace de protecție, de a imita alte specii, care posedă mijloace active de apărare. În natură există numeroase cazuri de mimetism dar ele sunt mai frecvente printre insecte.
MINERALOCORTICOIZI	sin. halocorticoizi; halocortine; hormoni suprarenali cu acțiune predominantă asupra metabolismului apei și sărurilor.
MINERVĂ	aparatur ortopedic, gipsat sau din material plastic, destinat imobilizării coloanei cervicale în extensie, cu menținerea capului în poziție normală.
MINGAZZINI (PROBA)	manevră pentru punerea în evidență a unei pareze ușoare de membru: după ridicarea paralelă a celor două membre, cel aflat de partea afectată coboară sau cade.
MIOCARD	(gr. <i>mys-mușchi + kardia – inimă</i>), mușchi striat reticulat, gros, care constituie aproape totalitatea peretelui inimii; este dublat spre interior de endocard și spre exterior de epicard și pericard.
MIOCARDITĂ	afecțiune inflamator-degenerativă a miocardului determinată, în formele acute, de cauze alergice, infecțioase, parazitare, micotice, iar în formele cronice de infecții specifice sau apărând ca sechele.
MIOCARDIOPATIE	afecțiune cardiacă neinflamatorie, cu aspect predominant degenerativ: apare fie în tulburările generale ale metabolismului, fie în cadrul unor boli difuze ale țesutului conjunctiv (calagenoze) sau muscular (miopatii, miastenii etc.).
MIOCARDOZĂ	miocardopatie care apare în cadrul unor afecțiuni cu disproteinemie intensă (ciroze, sindroame nefrotice etc.).
MIOCEN	epocă în perioada terțiară a erei cenozoice, începe în urmă cu circa 30.000.000 de ani. În miocen a avut loc o deosebită dezvoltare a mamiferelor uriașe, formarea munților Alpi, Anzi, Hymalaia.
MIOCIT	(gr. <i>mys – mușchi + kytos – celulă</i>), celulă musculară.
MIOCLONIE	conracție musculară involuntară, bruscă, similară cu aceea produsă prin stimulare electrică.
MIODISTROFIE	vezi „distrofia“.
MIOEPITELIU	vezi „epiteliu“.
MIOFIBRILE	fibrile contractile specifice miocitului; diferențieri filamentoase, metaplastice, alcătuite din proteine contractile (actina și miozina), caracteristice citoplasmei celulelor musculare, reprezentând o specializare pentru funcția contractilității.
MIOGENE	proteine musculare cu structură diferențiată de cea a miozinei.
MIOGLOBINĂ	proteină musculară ce conține fier, comparabilă cu hemoglobina, al cărei rol este de a fixa oxigenul.
MIOGLOBINEMIE	prezența de mioglobină în sânge.
MIOGLOBINURIE	prezența de mioglobină în urină.

MIOGRAF	(gr. <i>mys</i> –mușchi; <i>graphein</i> –a nota), aparat de înregistrare grafică a contracției musculare, cu ajutorul căreia se poate face aprecierea mărimii, a formei și a duratei acesteia.
MIOGRAFIE	tehnica de înscriere a curbelor de contracție musculară, cu ajutorul miografului.
MIOGRAMĂ	traseul unei contracții musculare, obținut cu ajutorul unui aparat de înregistrare.
MIOID	cu structură similară cu cea a mușchilor.
MIOINOZITOL	substanță hidrosolubilă cu acțiune vitaminică; este sintetizat de organismul animal, fiind un constituenț al tuturor țesuturilor; are rol în prevenirea degenerării grase a ficatului și depunerea colesterolului.
MIOLOGIE	(gr. <i>mys</i> –mușchi; <i>logos</i> –știință), capitol al anatomiei care se ocupă cu studiul mușchilor.
MIOM	tumoare benignă a țesutului muscular neted (leiomiom) sau a celui striat (rabdomiom).
MIOMALACIE	(gr. <i>mys</i> –mușchi; <i>malakia</i> –înmuiere), reducerea consistenței mușchilor, consecutivă unor procese degenerative.
MIOMECTOMIE	ablația chirurgicală a unui miom, mai ales a miomului uterin.
MIOMETRITĂ	inflamația musculaturii uterine.
MIOMETRU	sin. mușchiul uterin, myometrium; complexul plexiform al fibrelor musculare netede care alcătuiesc pătura medie a uterului.
MIOP	care este afectat de miopie.
MIOPATIE	denumire generică pentru orice boală musculară; poate fi primară (idiopatică) sau secundară (neuropatică).
MIOPATIE EXUDATIVĂ DEPIGMENTARĂ	v. boala mușchilor albi.
MIOPIE	defect de vedere în care razele vizuale paralele, de la infinit, se unesc într-un focar înaintea retinei; subiectul vede mai bine de aproape decât la distanță.
MIOPLASTIE	1. refacerea chirurgicală a unui mușchi; 2. operație în care se folosește un lambou de mușchi pentru a umple o pierdere de substanță sau pentru a corija o diformitate.
MIORAFIE	sutura unui mușchi rupt sau secționat.
MIORELAXANT	substanță care relaxează musculatura striată contractată patologic; acționează la nivelul căilor polisynaptice subcorticale și spinale, unde blochează neuronii de asociație. Se folosește terapeutic în spasmele reactive ale musculaturii striate și în contracturile piramidale.
MIOREXIE	ruptură musculară.
MIOSARCOM	sarcom constituit în cea mai mare parte din fibre musculare netede sau striate.
MIOTENOZITĂ	inflamația unui mușchi și a tendonului său.
MIOTIC	1. care se referă la mioză, 2. care provoacă o contracție a pupilei.
MIOTOMIE	1. secționarea unui mușchi; 2. termenul utilizat și pentru defnirea operației de disecție a mușchilor.
MIOTONIE	1. spasm tonic al unui mușchi; 2. boală cu caracter eredo-familial, caracterizată printr-o decontractie foarte dificilă a mușchilor la executarea primelor mișcări progresive, dar care se atenuează progresiv după repetarea mișcărilor.
MIOZĂ	contractie excesivă a pupilei.

MIOZINĂ	globulină care este constituienta principală a miofibrilelor.
MIOZITĂ	inflamație a unui mușchi striat.
MIRAJ	operațiune de examinare cu ajutorul ovoscopului a ouălelor supuse incubației, cu scopul de a urmări starea și dezvoltarea embrionului;
MIRIAPODE	clasă (<i>Myriapoda</i>) de artropode formată din peste 9.000 de specii la care corpul, cu aspect vermiform, este format din numeroase segmente, homonome, fiecare fiind prevăzut cu o pereche sau două de picioare.
MIRINGITĂ	inflamația membranei timpanului.
MIRINGOPLASTIE	refacerea chirurgicală a membranei timpanului.
MISCIBIL	care se poate amesteca cu alt corp; se referă îndeosebi la lichide.
MISDIVIZIUNE	diviziune anormală, transversală, a centromerului; determină apariția cromozomilor telocentrici și a izocromozomilor.
MISOANDRIE	aversiune morbidă față de sexul masculin.
MISOGINIE	aversiune sau dispreț față de femei, în general.
MIȘUNĂ	adâncitură în substanța incisivului sub formă de con turtit dinainte înapoi, cu vârful în jos și baza în sus, care comunică cu exteriorul prin mijlocul dintelui și este căptușit de smalt.
MITOCONDRIE	organit citoplasmatic prezent în toate celulele vegetale sau animale, care are formă de grăunțe, bastonș sau filament și care poate fi pus în evidență prin tehnici speciale de fixare și colorare.
MITOGEN	1. orice agent care favorizează mitoza, 2. substanță ce stimulează transformarea limfoblastică a limfocitelor.
MITOMANIE	tendință patologică, de obicei conștientă, la fabulație și minciună.
MITOZĂ	1. sin. cariokineză; diviziune nucleară indirectă desfășurată de obicei în 4 stadii: profază, metafază, anafază și telofază. 2. diviziune celulară indirectă.
MITRAL	care se referă la aparatul valvural mitral.
MIXEDEM	sin. boala Gull; formă tipică a insuficienței tiroidiene avansate, caracterizată prin infiltrația mucoasă a pielii și mucoaselor.
MIXOFICEE	clasă de cianofite (alge albastre).
MIXOM	tumoră moale, cu aspect gelatinos, formată prin proliferarea celulelor conjunctive nediferențiate, de tip embrionar, într-o substanță fundamentală bogată în mucus.
MIXOMICETE	grup de organisme cu o structură simplă, care posedă unele caracteristici comune atât plantelor cât și animalelor; sunt saprofite; talul mixomicetelor denumit plasmodiu sau simplast, de diverse culori este format dintr-o masă de protoplasmă cu numeroși nuclei, poate emite pseudopode care servesc la locomoție și la ingerarea hranei.
MIXOPLAID	populație de celule al căror cariotip reprezintă grade diferite de ploidie.
MIXTURĂ	preparație farmaceutică constituită prin amestecul a două sau mai multe substanțe, de obicei sub formă lichidă.
MIYAGAWNELLA	gen de rickettsii din familia <i>Chlamydiaceae</i> , cuprinzând mai multe specii nepatogene și mai ales patogene, ca agentul ornitozei, a unor infecții respiratorii la păsări sau mamifere etc.
MIZANTROPIE	ura față de oameni, față de societate și, în general, față de genul uman.
ml.	simbol pentru mililitru.
mm.	simbol pentru milimetru.
Mn.	1. simbol chimic pentru mangan; 2. simbol pentru minimal sau minimum.

MOARTE	oprirea completă și definitivă a funcțiilor vitale ale unui organism viu, cu dispariția coerenței sale funcționale și, mai ales, a activității electrice a creierului cu distrugerea progresivă a unităților sale tisulare și celulare.
MOARTE ALBĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. moarte consecutivă unei hipotermii sau unei refrigerații prelungite. 2. termeni care desemnează intoxicația morfinică, cu droguri în general.
MOARTE APARENTĂ	stare de reducere extremă a funcțiilor vitale, dând aspectul extern al morții întâlnită, de exemplu la unii nou-născuți; impune reanimarea.
MOARTE EMBRIONARĂ	moarte cu substrat genetic, la speciile multipare, unii dintre zigoți murind în prima perioadă a gestației, ulterior fiind absorbiți; se atribuie unor caractere recesive, materne sau fetale.
MOARTE FETALĂ	moarte survenită în perioada fetală, datorită în general unor boli infecțioase, intoxicațiilor, hipotoniei uterine, distociilor.
MOARTE TIMICĂ	moarte subită, provocată de o hiperplazie a timusului.
MOAȘĂ	cadru mediu sanitar cu atribuții în asigurarea actelor necesare supravegherii nașterii și a îngrijirilor postnatale ale mamei și copilului.
MOBILIZARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. punerea în mișcare a unuia sau mai multor membre ori a uneia sau mai multor articulații; 2. eliberarea unui organ sau a unei structuri anatomice din aderențe; 3. transformarea în organism a substanțelor de rezervă în substanțe utilizabile.
MODIFICAȚIE	modificare fenotipică neereditară produsă de factori din mediul ambiant.
MOLAR	<ol style="list-style-type: none"> 1. fiecare din dinții (3+3) din partea posterioară a arcadelor dentare superioare și inferioare, având funcția de măcinare; 2. care se referă la molă; 3. care se referă la molecula gram.
MOLARITATE	concentrația unei soluții exprimate în moli la kilogramul de apă.
MOLĂ	maladie a placentei, caracterizată prin transformarea vilozităților coriale în numeroase vezicule grupate în ciorchini, duce la avort spontan în luna a patra.
MOLECULĂ	cea mai mică parte dintr-o substanță chimică omogenă, care încă posedă toate proprietățile acestei substanțe și care poate să existe în stare liberă.
MOLET	(lat. <i>mollis -moale</i>), partea cărnosă a feței posterioare a gambei, între spațiul popliteu și gleznă.
MOLICUT	(lat. <i>mollis cutis - piele moale</i>), grup de microorganisme unicelulare situat pe scara evoluției, la granița dintre virusuri și bacterii; sunt specii parazite la animale și plante saprofite care posedă un genom format din A.D.N. și un mecanism genetic și enzimatic care asigură viața autonomă și sinteza proteică; descoperirea și izolarea acestei categorii de microorganisme a fost realizată de Nocard și Roux, care, în 1898, au studiat boala care producea pleuropneumonia la taurine, apoi a fost izolat în pneumonia primară atipică la om de către Eaton și colaboratorii, în 1942 (care l-au considerat un virus filtrabil), iar natura agentului a fost studiată de Chanock și colaboratorii în 1963, care-l încadrează în grupa micoplasmelor, dându-i denumirea de <i>Mycoplasma pneumoniae</i> .
MOLIE	denumire dată unor grupuri de fluturi mici și mijlocii din ordinul <i>Lepidoptera</i> , ale căror larve atacă diferite produse vegetale sau animale.
MOLUȘTE	încrengătură (<i>Mollusca</i>) polimorfă de animale nevertebrate, care cuprinde circa 115.000 de specii, cu corpul moale și vâscos, adeseori protejat de o cochilie sau scoică; majoritatea sunt acvatice cu corpul neseștat, compus din trei părți principale: cap, masă viscerală și picior, la care se adaugă mantaua sau pallium, care acoperă masa viscerală.

MONADELF	androceu la care toate staminele sunt unite, prin filamentele lor, într-o coloană; ex. la malvacee (bumbac, nalbă).
MONGOLIC	care amintește însușirile rasei mongole.
MONILIACEAE	vezi „candida“.
MONILIAZĂ	afecțiune parazitară, întâlnită mai ales la tineret, produsă de <i>Monilia albicans</i> și manifestată prin stomatită și inflamația gușii.
MONOAMINOXIDAZĂ	enzima care degradează adrenalina și noradrenalina.
MONOARTRITĂ	artrită localizată la o singură articulație.
MONOBLAST	celulă din măduva osoasă din care provine monocitul.
MONOCARION	celulă haploidă uninucleată, prezentă în hifele sau miceliul unor ciuperci.
MONOCARP	termen care indică plantele care înfloresc și fructifică o singură dată în timpul vieții.
MONOCHAZIU	tip de inflorescență cimoasă (ex. la stânjenel).
MONOCIT	leucocit din sânge, de talie mare, cu nucleu nesegmentat, colorat cenușiu-albastru în colorația Giemsa, derivând din monoblastul din măduva osoasă.
MONOCITOZĂ	creșterea numărului de monocite din sânge.
MONOCROMATIC	care are o singură culoare.
MONOCLAMIDEU	flori cu un singur înveliș floral, denumit perigon care poate fi verzui (perigon sepaloid: fag, nuc) sau colorat (perigon ptaloid: lalea, crin etc).
MONOCOTILEDONATE	clasă (<i>Monocotyledoneae</i>) de plante angiosperme, în care, comparativ cu cealaltă clasă a plantelor cu flori (<i>Dicotyledoneae</i>) sunt incluse mult mai puține ordine, printre care <i>Liliales</i> , <i>Orchidales</i> , <i>Cyperales</i> , <i>Graminales</i> etc.; se caracterizează printr-un embrion, care are un singur cotiledon, prin rădăcini fasciculate, majoritatea erbacee, neramificate, mai rar lemnoase, anuale și perene, cu frunzele simple, alungite și cu nervuri paralele, cu fascicule libero-lemnoase din tulpină situate colateral, cu florile alcătuite pe tipul 3.
MONODACTILIE	(gr. <i>monos –unu; daktilos-deget</i>), animale ale căror picioare se termină cu un singur deget (ex. calul, măgarul etc).
MONOENERGIDĂ	celulă sau teritoriu citoplasmic cu un singur nucleu normal (cu un singur complement pe celulă).
MONOFAG	insectă care atacă o singură specie sau un singur fel de plante.
MONOFAGIE	tip de nutriție bazată pe un singur fel de hrană; organisme monofage se întâlnesc mai ales printre paraziți.
MONOFILETIC	(despre un grup taxonomic) care descinde dintr-o singură formă aneutrală.
MONOFTALMIE	termen utilizat pentru definirea existenței unei oftalmii la un singur ochi.
MONOGASTRIC	(gr. <i>monos –singur; gaster –stomac</i>), cu un singur stomac; cabalinele sunt monogastrice, majoritatea păsărilor sunt digastrice sau bigastrice.
MONOGENIC	(despre o caracteristică ereditară) care este controlată de o singură genă, spre deosebire de alte caracteristici, în realizarea cărora sunt implicate două sau mai multe gene și, ca urmare, sunt poligenice.
MONOHIBRIDARE	implicarea în hibridare a unei singure perechi de alele sau de caracteristici.
MONOIC	tip de plantă la care pe același individ se găsesc înserate, la nivele diferite, atât flori unisexuate femele cât și flori unisexuate masculine.
MONOKINĂ	mediator solubil pentru interacțiunile celulare ale imunității, secretat de macrofage și de precursorii lor, monocitele.
MONONUCLEAR	celulă sanguină cu un singur nucleu, nesegmentat.
MONONUCLEOZĂ	prezența unui număr crescut de leucocite mononucleate în sânge.

MONOPLIEGIE	paralizia limitată la un singur membru.
MONOPLID	celulă sau organism care posedă un singur set sau un singur număr de bază de cromozomi.
MONOPLIDIU	tulpină care crește în înălțime prin mugurele terminal; ramurile care se dezvoltă din acest ax, cresc tot terminal, dar rămân mai scurte, comparativ cu trunchiul principal.
MONOPSIE	monstruoșitate caracterizată prin dezvoltarea unui singur ochi.
MONORHIDIE	anomalie congenitală manifestată prin reținerea unui testicul, în timpul migrației testiculare, în cavitatea abdominală sau pe traiectul canalului ingvinal; organul reținut suferă profunde modificări până la degenerarea epiteliului seminal.
MONOSOMIE	tip de aneuploidie care constă din lipsa unui cromozom din complementul cromozomial diploid, adică de la o anumită pereche de cromozomi omologi lipsește unul.
MONOTREME	ordin (<i>Monotermata</i>) de mamifere primitive, caracterizate prin prezența cloacăi, prin depunerea ouălor, pe care le clocește, iar puii ling laptele, nu-l sug (ex. ornitorincul și echidna).
MONOVALENT	1. care are o singură valență; 2. se spune despre un vaccin sau ser preparat dintr-o singură specie bacteriană și care asigură protecția numai față de infecțiile produse de această specie.
MONOZAHARIDE	zaharuri simple, cum sunt pentozele și hexozele; rezultă din hidroliza glucidelor complexe.
MONOZOMIC	organism la care lipsește un membru dintr-o pereche de cromozomi; are formula $2n-1$.
MONSTRU	organism cu abateri grave de la forma caracteristică speciei.
MONTĂ	act sexual, împreunarea a două animale de sex opus, în vederea reproducției; la femele actul montei are loc în perioada de călduri.
MOORE (PROTEZĂ)	proteză din vitalium, a capului și colului femural, pentru artroplastia șoldului, după excizia capului femural.
MORBID	care se referă la boală.
MORBILIFORM	care seamănă cu erupția rujeolică.
MORFINĂ	alcaloid extras din opiu, este un narcotic și un analgetic foarte puternic.
MORFINOMANIE	toxicomanie la morfină.
MORFOGENEZĂ	dezvoltarea formelor și structurilor unui organism.
MORFOLOGIE	știința care se ocupă cu studiul formelor și structurilor unui organism (animal sau vegetal).
MORGANISM	(teoria monocromozomală a eredității), denumire dată descoperirilor în domeniul eredității și tezelor formulate de genetistul american Thomas Hunt Morgan (1866-1945) și colaboratorilor săi; utilizând, pentru cercetări, musculița de oțet, <i>Drosophila melanogaster</i> , Morgan și colaboratorii, au analizat, pe de o parte, mecanismul genetic al variabilității la organisme vii și, pe de altă parte, caracteristicile structurii materiale pe care se sprijină mecanismul eredității; în urma cercetărilor s-a constatat că genele sunt particule materiale localizate în cromozomi; ele sunt aranjate în ordine liniară de-a lungul cromozomilor ca mărgelile într-un sirag.
MORAXELLA	gen de bacterii aerobe din familia <i>Brucellaceae</i> , de formă bacilară; prezintă elemente mici, scurte, dispuse în diplo, imobile, gramnegative; pot fi patogene la animale cu sânge cald la care provoacă în special afecțiuni oculare.
MORGAGNI (VENTRICUL)	fiecare dintre cele două diverticule laterale ale laringelui, cuprinse între corzile vocale superioare și cele inferioare corespunzătoare.

MORTALITATE	1. proporția de animale moarte din numărul total de indivizi dintr-o specie sau categorie de animale, dintr-o anumită unitate sau zonă; 2. proporția de morți din cei bolnavi.
MORTIFICARE	sin. <i>necroză</i> – termen utilizat în special în chirurgie și în patologia generală pentru definirea procesului de suprimare a proceselor vitale de nutriție, de schimb etc., din masa unei porțiuni de organ sau dintr-un țesut.
MORULĂ	primul stadiu de segmentare a oului fecundat care ia aspect de mură.
MORVĂ	boală contagioasă, inoculabilă, întâlnită în special la ecvine, produsă de <i>Malleomyces mallei</i> , manifestată clinic prin leziuni nodulare și ulcerative ale pielii, mucoaselor, pulmonului etc.
MOȘTENIREA CARACTERELOR DOBÂNDITE	fenomen care constă în transmiterea la descendenți a caracterelor dobândite de ascendenți sub influența factorilor mediului.
MOTILITATE	1. proprietatea de a se mișca; 2. ansamblul mișcărilor produse de un sistem sau de un organ.
MOTRICITATE	(lat. <i>motus -mișcare</i>), funcția care asigură mișcările corpului, datorate aparatului neuromuscular, fie că sunt mișcări voluntare, fie mișcări reflexe sau automate.
MOZAIC GENETIC	hibrid care manifestă concomitent, în sectoare diferite, caracteristici alelomorfe, moștenite de la părinți.
MUCEGAI	denumire dată aglomerărilor de miceliu, care apar ca un păienjeniș mătăsos produs de anumite ciuperci saprofite și parazite (ex. mucegaiul alb, <i>Mucor mucedo</i> , mucegaiul verde-albăstrui, <i>Penicillium spp.</i>).
MUCILAGIU	substanță vegetală care se umflă sub acțiunea apei, luând consistența de gumă, care îi dă proprietăți adezive și de întărire.
MUCINAZĂ	enzimă din sucul intestinal, care activează degradarea mucinelor.
MUCINĂ	glicoproteină complexă, prezentă în mucus, lichidul sinovial și în urină.
MUCIPAR	care secretă mucus.
MUCOASĂ	membrană de înveliș a cavităților naturale ale organismului, având întotdeauna suprafața ușor umedă.
MUCOCEL	formațiune cu aspect de pungă chistică, datorată acumulării de mucus într-o cavitate ce are orificiul obstruat.
MUCOMETRU	acumulare de mucus în cavitatea uterină însoțită de deformarea acesteia.
MUCOPOLIGLUCIDE	sin. <i>mucopolizaharide</i> – poliglucide cu structură eterogenă de origine animală, constituite dintr-o componentă glucidică cantitativ predominantă și o componentă proteică în proporție redusă.
MUCOPROTEINE	grupă de glicoproteide care conțin un glucid combinat cu aminoacizi și polipeptide.
MUCOR	gen de ciuperci din familia <i>Mucoraceae</i> , ordinul <i>Zygomycetes</i> ce se pot dezvolta pe substraturi de origine organică.
MUCORMICOZĂ	micoză determinată de ciuperci din genul <i>Mucor</i> .
MUCOVISCIDOZĂ	sin. fibroză chistică de pancreas; boală congenitală ereditară transmisă recesiv autozom.
MUCUS	produs de secreție al glandelor mucoase, format mai ales din mucină și din apă, săruri, celule descuamate și leucocite, mucusul are rol protector pentru mucoasele pe care le acoperă.
MUGUR	formațiune caracteristică tulpinii plantelor superioare, care reprezintă un lăstar, o frunzuliță sau o floare embrionară.
MULTIPARĂ	(lat. <i>multus –mult; parere -naștere</i>), femelă care naște mai mulți pui odată.
MULTIVALENT	(în genetică) structură rezultată din împerecherea, în profaza I a meiozei, a mai mult de doi cromozomi omologi sau parțial omologi; formarea multivalentă este caracteristică autoploizilor, la care meioza, din această cauză, este anormală și, ca urmare, manifestă un grad ridicat de sterilitate a gameților.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

MURIDE	familie de mamifere rozătoare, care cuprinde șoarecii, șobolanii, lemingii etc; sunt foarte prolifici iar unele specii sunt purtătoare a unor agenți patogeni.
MURMUR VEZICULAR	zgomot respirator normal, aspirativ, mai intens sau mai evident numai în timpul inspirației, descoperit la ascultația ariei pulmonare; este consecința aerodinamicii respiratorii, cu deosebire în sectorul bronhiolo –alveolar.
MURPHY (SEMNU)	durere provocată în cursul unei inspirații profunde de apăsarea în profunzime, sub rebordul costal drept, a veziculei biliare; este caracteristică pentru colecistită.
MUSCARINICE	grup de substanțe care acționează ca și muscarina, electiv, la nivelul sinapselor parasimpatice periferice.
MUSCULAR	care se referă la mușchi.
MUSCULATURĂ	totalitatea mușchilor din corp, sau a unei părți din corp.
MUSCULOTROP	cu afinitate pentru țesutul muscular.
MUSEUX (PENSA)	pensă a cărei extremitate are patru sau șase gheare, utilizată pentru a prinde și trage colul uterin.
MUSTELIDE	familie de mamifere carnivore de talie mică și mijlocie, cu corpul foarte suplu, cu coada de obicei lungă, cu picioarele scurte cu gheare neretractile; trăiesc pe toate continentele cu excepția Australiei.
MUȘCHI STRIAȚI	mușchi legați de oase, de unde și denumirea de mușchi scheletici; îndeplinesc un rol contractil voluntar; sunt alcătuiți din fibre musculare striate, dispuse în mănunchiuri sau fascicule de diferite grosimi, care se continuă cu tendoanele inserate pe diferite oase.
MUTAGEN	element capabil să realizeze o mutație.
MUTAGENEZĂ	sin. inducția mutației; procesul de schimbare a materialului genetic indus de un agent mutagen.
MUTANT	organism afectat de mutație; locus, genă afectată de mutație.
MUTAȚIE	(lat. <i>mutatio – a schimba</i>), noțiune utilizată de Hugo de Vries, în 1901, pentru a defini schimbările bruște, mari și mici, ale genotipului. În concepția actuală, indică variații ereditare în particule submicroscopice ale cromozomilor, deosebite de acelea care afectează numărul și structura cromozomilor, precum și recombinările genelor.
MUTAȚIONISM	teorie fundamentată de Hugo de Vries (1848-1935), în lucrarea <i>Die Mutationstheorie</i> (1901); spre deosebire de Darwin, care susținea că variația este continuă, constând dint-o serie de modificări insesizabile, în concepția lui de Vries, variația este discontinuă, bruscă și tranșantă; fenomenul schimbării substanței ereditare a fost numit de el mutație; potrivit teoriei mutaționiste, organismele vii suferă în mod întâmplător, dar statistic previzibil, variații spontane bruște în materialul ereditar și, ca urmare, apar indivizi net diferiți de părinții lor, cu absența totală a tranziției dintre indivizii normali, care formează majoritatea indivizilor, și formele mutante; mutația este în general rară în natură, dar odată apărută se transmite la urmași ca atare, fără revenirea gradată la forma originală.
MUTILARE	ablația sau pierderea accidentală a unui membru și, prin extensie, a unei părți anatomice.
MUTITATE	incapacitatea de a vorbi în urma fie a unei leziuni a organelor fonației, fie a centrilor nervoși implicați în procesul fiziologic respectiv sau în urma unei surdități congenitale care împiedică pe cel afectat să învețe a vorbi.
MYCOBACTERIUM	sin. micobacterii; gen de bacterii din familia <i>Mycobacteriaceae</i> .
MYCOPLASMA	gen de microorganisme aparținând familiei <i>Mycoplasmataceae</i> , clasa <i>Schyzomycetes</i>
MYSIDACEA	crustacee pelagice sau bentonice salmastre, marine și dulcicole, cu corpul alungit prevăzut cu o carapace care acoperă toracele însă este concrecută numai cu primele 2-3 segmente toracice.